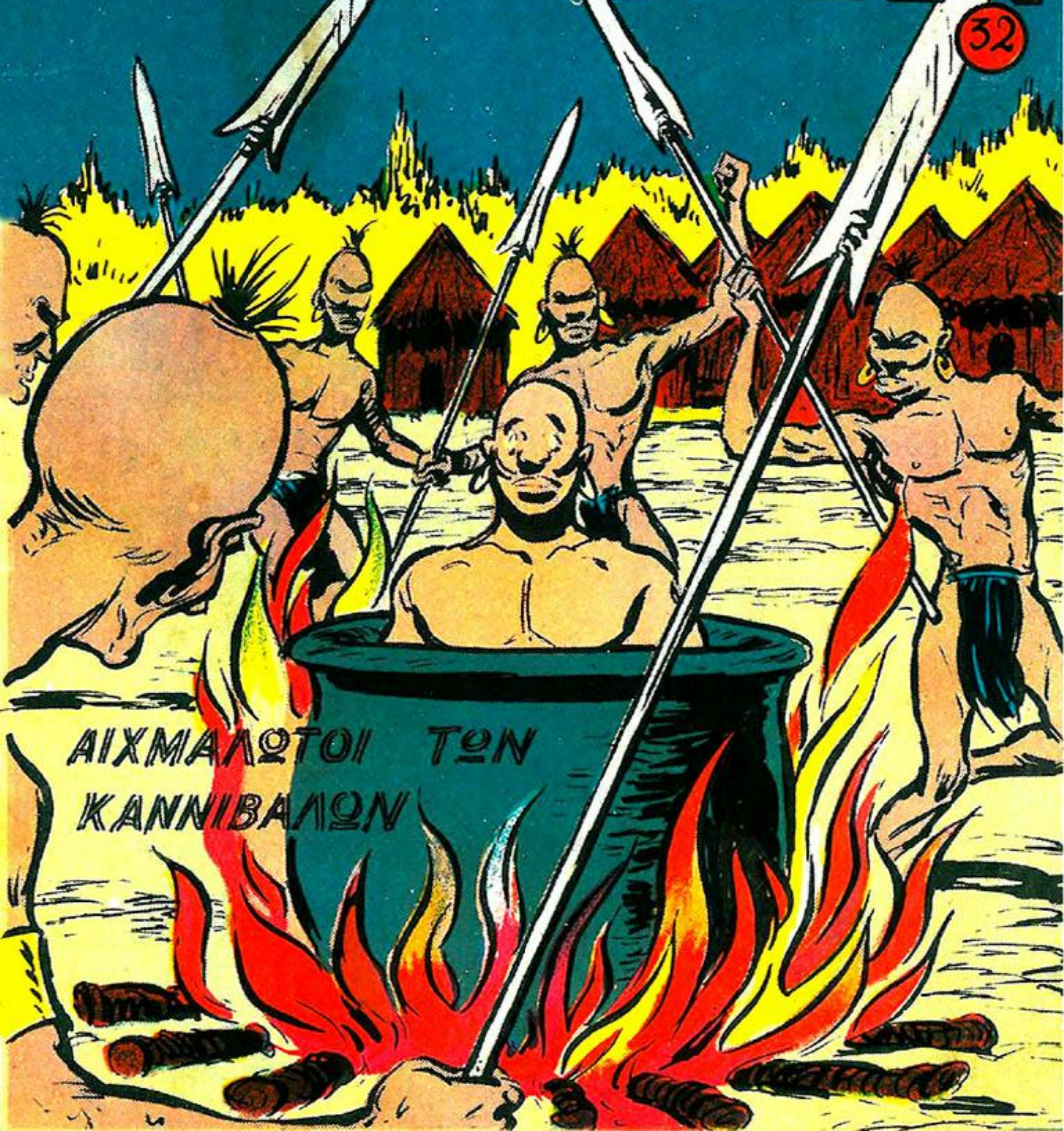

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

32

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ
ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Η ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΗ ΘΥΕΛΛΑ

ΠΕΡΑΣΑΝ πολύ ώραία οί ἥρωές μας τις δυὸ μέρες πὺ κάθησαν στὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα, φιλοξενούμενοι ἀπὸ τὸν ἐρχηγὸ τους, τὸν Φόγκα. Ἡ Γιαράμπα εἶναι ἐκτὸς κινδύνου (*) καὶ ὁ Μάγος τὴν περιποιεῖται βιάζοντας βότανα πάνω στὴν πληγὴ της. Τὰ παιδιὰ ἀποφασίζουν τότε νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιὰ τους, ἀφήνοντας τὴ Γιαράμπα στὸ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 31, πὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ ὄρκος τοῦ Ταμπόρ».

χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν, ὥσπου νὰ συνέλθῃ τελείως.

Βρίσκονται στὴ μέση τῆς ζούγκλας ὅταν ξαφνικὰ, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας χάνεται.

— Ἔ, πὺ πάμε!, φωνάζει τότε ὁ Μπαγιόκο, ὁ χοντρός καὶ κοντοστούπης συνάδελφος στὴ χαζομάρα τοῦ Μπουτάτα. Δὲν βλέπετε πὺ νύχτωσε; Εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθοῦμε!

— Μοῦ φαίνεται πὺς σὲ τρώει ὁ σβέρκος σου γιὰ καὶ μιὰ καρπαζιά, τοῦ λέει ὁ ἀράπης. Προχώρα μπροστὰ καὶ ἄφησε τὶς βλακεῖες.

Ἀλλὰ ὁ Μπαγιόκο δὲν ἔχει τελείως ἄδικο. Τὸ σκοτάδι ὅσο πάει κι' ἀπλώνεται πὰ

νω στη ζούγκλα. 'Ο Τσιμπόρ σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει πελώρια μαύρα σύννεφα νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανό.

— Προιμηνύεται θύελλα, λέει στη Ζολάν. Θύελλα καὶ ἄέρας.

— Πετᾶς κάτι μετεωρολογικά, ἀφέντη, τοῦ λέει ὁ ἄρᾶπης, ποὺ εἶναι γιὰ κλάματα.

Μὰ ὁ Τσιμπόρ δὲν διαψεύδεται εὐκόλα. Ὅταν ὁ οὐρανὸς γίνεται ἓνα ἀπέραντο μαύρο κομμάτι, ἀστραπὲς ἀρχίζουν νὰ τὸν διασχίζουν καὶ βροντὲς νὰ συγκλονίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ καημένος ὁ Μπαγιόκο σκεπάζει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν ποὺ τὶς φοβάται.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀποφαίνεται ὁ Μπουτάτα. Κάποιος ἔχει μιὰ μεγάλη μπιστόλα καὶ ρίχνει. Θὰ ρίξω καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ σταματήσει.

Καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὴ θρυλικὴ μπιστόλα του, πατάει δυὸ φορές τὴ σκανδάλη.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, λὲς καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Μπουτάτα ἦταν τὸ σύνθημα, ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει τοὺς καταρράκτες του ρίχνοντας χοντρὸ χαλάζι καὶ ὁ ἄέρας, ποὺ ἀρχίζει νὰ φυσᾷ μανιασμένος, κάνει τὴ ζούγκλα νὰ μοιάζῃ μὲ ἀληθινὴ κόλασι...

Τὸ χαλάζι εἶναι χοντρὸ ἴσα μὲ ἓνα καρύδι καὶ καθὼς πέφτει μὲ δύναμι, γεμίζει καρούμπαιλα τὰ γυμνὰ κεφάλια τῶν δυὸ μαύρων, τοῦ Μπαγιόκο καὶ τοῦ Μπουτάτα.

— Πῶ, πῶ!, κάνει ὁ πρῶτος καὶ προσπαθεῖ νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι του μὲ τὶς δυὸ του παλάμες.

— Μπα σε καλό σου!, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα, τὶ σφαῖρες εἶναι αὐτὲς ποὺ μᾶς ρίχνεις οὐρανέ; Θὰ μοῦ σπάσῃς τὸ τσουλούφι πανάθειμά σε. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ὅμως ἐγώ.

Καὶ σηκώνοντας τὴν θρυλικὴ κουμπούρα του ψηλά, ἀρχίζει τοὺς πυροβολισμοὺς γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σταματήσῃ νὰ ρίχνῃ τὶς ἄσπρες σφαῖρες του!

Ὁ Τσιμπόρ, μὲ τὶς παλάμες κι' αὐτὸς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, προσπαθεῖ νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὸ χαλάζι καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, φωνάζοντας καὶ τὴ Ζολάν νὰ ἔρθῃ κοντά του.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ποὺ τὸ γυμνὸ κορμί του μαστιγώνεται ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀφήνει νὰ τῆς ξεφεύγουν κοιμιμένες κραυγὲς ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ θέσις τους εἶναι δύσκολη γιὰτὶ ἡ ὀριμὴ μὲ τὴν ὁποία πέφτει τὸ χαλάζι, σπάζει τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιὰ καὶ μάταια οἱ ἥρωές μας προσπαθοῦν νὰ βροῦν καταφύγιο.

Εὐτυχῶς, ὅμως, ποὺ σὲ λίγα λεπτὰ τὸ χαλάζι σταματάει. Ἀρχίζει ὅμως τώρα ἡ βροχή, ποὺ μοιάζει μὲ καταρράκτη κι' ὕστερα ὁ μανιασμένος ἄέρας γίνεται ἀκόμα πιὸ δυνατὸς καὶ νομίζει κανεὶς πὼς θὰ σαρώσῃ τὴ ζούγκλα!

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι

τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, οἱ ἥρωές μας προσπαθοῦν ὄχι μόνο νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια τους ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ. Με γάλα κλαδιὰ σπάζουν, δέντρα ξεριζώνονται, φύλλα στροβιλίζονται καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπίθανο ἀνακάτεμα δὲν βλέπει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Ταιμπόρ, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ ἀπεγνωσμένον ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ ἐνὸς δέντρου, ὅταν ἀκούῃ κάπου δεξιὰ του μιὰ σπαρακτικὴ φωνή. Εἶναι ἡ Ζολὰν ποὺ φώναξε. Φαίνεται πὼς κάποιον κλαδὶ ἢ κάποιον δέντρο ἔπεσε ἐπάνω της. Ὁ Ταιμπόρ ἀφήνει τότε τὸ δέντρο, πέφτει καταγῆς καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ τύχη τῶν δυὸ ἀράπηδων εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀξιοθρήνητη. Ὁ ἀέρας τοὺς ρίχνει κάτω καὶ τοὺς κυλάει σὰν βαρελάκια. Ὁ Μπουτάτα παίρνει ἃ θελά του μερικὲς τοῦμπες, μπερδεύεται μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ φύλλα, καὶ στὸ τέλος χτυπᾷ ἐπάνω σ' ἓνα κορμὸ καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν συνέρχεται, ἡ θύελλα δὲν ἔχει σταμχήσει. Ὁ ἀέρας οὐρλιάζει δαιμονισμένα καὶ ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ. Ὁ Μπουτάτα ἀνοίγει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ μέσα ἀπὸ τὸ παραπέρασμα τῆς βροχῆς, βλέπει ἓναν ὄγκον νὰ κυλιέται δίπλα του.

— Κοντοστούπη, σήκω ἐπάνω!, τοῦ φωνάζει καὶ τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιά.

Ὁ κοντοστούπης σηκώνε-

ται τὸν πλησιάζει, μὰ... δὲν εἶναι ὁ κοντοστούπης! Εἶναι ἓνας ἀπαίσσιος μαῦρος γορίλλας ποὺ τὸν ἔχει κι' αὐτὸν παρασύρει ἡ θύελλα.

— Πὼς καπάντησες ἔτσι; τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει καταλάβει περὶ τίνος πρόκειται. Βλέπω πὼς σ' ἔκανε μαῦρο τὸ χαλάζι.

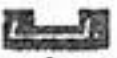
Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι ὁ γορίλλας ἀπλώνει τὰ δυὸ του μαλλιαρὰ καὶ ἀτσάλινα χέρια καὶ σφίγγει θανάσιμα τὸ κορμὶ τοῦ χαζοῦ ἀράπη.

— Μπα σὲ καλὸ σου, ἀπὸ μένα βρήκες νὰ κρατηθῆς γιὰ νὰ μὴν πέσης, κοντοστούπη; διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα ποὺ δὲν ἔχει καταλάβει ἀκόμα πὼς ἐκεῖνος ποὺ τὸν σφίγγει εἶναι γορίλλας καὶ ὄχι ὁ κοντοστούπης φίλος του.

— Ὦχ, θὰ μὲ σκάσης, βλάκα!, φωνάζει. Ἀφησέ με γιὰ τὶ θὰ σὲ ταραξῶ στὶς σβουριχτὲς σφαλιάρες!

Μὰ ὁ γορίλλας δὲν ἀκούει ἀπὸ κάτι τέτοια καὶ ἡ ζωὴ τοῦ χαζοῦ ἀράπη φαίνεται νὰ φτάνῃ στὸ τέλος της. Τὸ σφίξιμο τοῦ γορίλλα ὅσο πάει καὶ δυναμώνει καὶ ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀράπη, τρίζει ἐπικίνδυνα.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

 ΑΦΝΙΚΑ, γίνεται κάτι τὸ ἀναπάντεχο. Ὁ μα-
 νιασιμένος ἀέρας, μαζί μὲ τὰ κλαδιὰ ἔχει σηκώσει κι' ἓναν φουσκωμένο ὄγκον ποὺ φαίνεται σὰν μπαλόνη. Εἶναι ὁ Μπαγιόκο πού... πετάει

στον αέρα, χωρίς να τὸ θέλη. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ κεφάλι τοῦ ἱπτάμενου Μπαγιόκο χτυπάει καθὼς τὸν σέρνει ὁ ἄνεμος μὲ δύναμι τὴ σπονδυλική στήλη τοῦ γορίλλα καὶ τοῦ τὴν σπάζει!

Τὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου τέρατος χαλαρώνουν, ἀφήνει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ πέφτει νεκρὸ κάτω. Ὁ Μπουτάτα, ποὺ τόση ὥρα στηριζόταν στὸ κορμὸ ἐνὸς δέντρου ἀνασαίνει γοργὰ ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποὺ δοκίμασε ἐνῶ ὁ Μπαγιόκο ποὺ πέφτει κάτω μαζί μὲ τὸν γορίλλα, σηκώνεται ὀρθιος. Μόλις ἀντικρύζει τὸν φίλο του, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Μπουτάτα!, κάνει, ἐδῶ εἶσαι;

Τὸ τσουλούφι τοῦ ἀράπη,

Ὁ Μπουτάτα πυροβολεῖ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ σταματήσει τὸ χαλάζι.

Ξαφνικά, ἡ Ζολὰν ἀφίνει μιὰ ἐντρομὴ κραυγὴ.

ποὺ δὲν βλέπει τὸ νεκρὸ γορίλλα, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζει πὼς ὁ Μπαγιόκο τὸν ἐσφίγγε τόση ὥρα, ἀγριεύει ἐπικίνδυνα καὶ οἱ τρίχες τοῦ τσουλουφιῦ του πεταγονται δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς θὰ σε ταιράξω στὶς ἰσθουριχτές καρπαζιές; τοῦ λέει. Ἀρπαξτες τώρα.

Καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπάη τὸν καημένο τὸ Μπαγιόκο ποὺ τὶς τρώει χωρὶς νὰ ξέρη γιὰ ποιά αἰτία.

Καθὼς ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν χτυπάη ὁ Μπουτάτα, βλέπει σὲ μιὰ στιγμή τὸν πεσιμένο γορίλλα καὶ... μένει σαστισμένος.

— Μπα σε καλὸ μου, κάνει ἐνῶ τὸ τσουλούφι τοῦ ἀνορθώνεται, ποὺ βρέθηκε αὐ-

τὸς ἀνάμεσά μας;

—Θὰ στὸ πῶ ἐγώ, τοῦ λέει ὁ Μπαγιόκο καί, κάνοντας μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, ὁρμάει ἔπειτα ἀκάθεκτος ἕναν τίον του καὶ τοῦ καρφώνει μιὰ θεαματικὴ κεφαλὰ ἰστὸ στομάχι.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ ἀέρας ὀγριεῦει ἀπότομα καὶ τοὺς ρίχνει καὶ τοὺς δυὸ κάτω. Τοὺς κυλάει σ' ἕναν κατήφορο κάπου πεντακόσια μέτρα καὶ σταματοῦν ἀναγκαστικὰ στοὺς κορμούς μερικῶν δέντρων.

— Πῶ, πῶ!, κάνει ὁ Μπαγιόκο, μακάρι νὰ φυσᾷ ἔτσι πάντα γιὰ νὰ μὴν κουραζόμαστε νὰ περπατᾷμε.

Βίλοσυρὸς ὁ Μπουτάτα τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μιὰ καρπαζιά.

— Ὅλο βλακεῖες κατεβάζει τὸ κεφάλι σου, τοῦ λέει.

— ὦχ, θὰ μὲ σκάσης, βλάκα!, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα

Ταξιδεύει στὸν ἀέρα σάν... ἕνα φουσκωμένο μπαλόνι!

Γιατὶ τᾶχουμε τὰ πόδια μας τότε; Δὲν τᾶχουμε γιὰ νὰ περπατᾷμε;

* * *

Ὁ ἀέρας σταμάτησε νὰ φυσᾷ, ὁ οὐρανὸς καθάρισε ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἡ ζούγκιλα ποὺ βούιζε καὶ παράδερνε τόση ὥρα, ἡσύχασε ἐπιτέλους. Οἱ δυὸ χαζοὶ μας ἥρωες ἔχουν χάσει τοὺς φίλους τους, τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴν Ζολάν, ἀλλὰ καὶ τὸν προσανατολισμὸ τους. Βαδίζουν κουτουροῦ χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πηγαίνουν. Τὰ γνωστὰ μονοπάτια ποὺ ἤξερε ὁ Μπουτάτα ἔχουν σκεπαστῇ μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ ξεριζωμένα δέντρα κι' ἔτσι ὁ ἀράπης δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βρῇ.

— Μπαγιόκο, λέει στὸ σύντροφό του, πρέπει νὰ γυρίσουμε γρήγορα στὴ σπηλιά. Πή

γαινε ἔσὺ ἔμπροστὰ πού ξέρεις τὸ δρόμο!

Ὁ κοντοστούπης διαμαρτύρεται.

— Ἐσὺ τὸν ξέρεις τὸ δρόμο, τοῦ λέει. Ἐσὺ νὰ πᾶς ἔμπροστὰ.

— Ἐγὼ διατάζω!, κάνει ὁ χαζοτσουλούφης καὶ κορδώνεται. Σέ διατάζω νὰ προχωρήσης ἔμπροστὰ.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ τόνο στὴ διαταγή του, βγάζει τὴ σκουριασμένη μπιστόλα του.

Θέλοντας καὶ μὴ ὁ Μπαγιόκο, ὑπακούει.

— Ἐλα πίσω μου, λέει στὸ Μπουτάτα, καὶ σέ μισὴ ὥρα θὰ σ' ἔχω πάει στὴ σπηλιά!

— Ὁχι, ἂν σοῦ βιαστώ μὴ μὲ πηγαίνῃς!, τοῦ λέει ὁ Τσουλούφης. Ἰκί' ὅταν κουραστώ θὰ μὲ πάρῃς καὶ στὴν πλάτη σου, κοντοστούπη. Ὁλους τοὺς ἀρχηγούς τοὺς παίρνουν ἰστὴν πλάτη.

Πόση ὥρα βαδίζουν; Οὔτε κι' αὐτοὶ τὸ ξέρουν. Ἐχουν χαθῇ μέσα στὴν ἀπέραντη, τὴν ἄγνωστη κι' ἀνεξερεῦνητη ζούγκλα. Ξαφνικά, παράξενες σιλουέττες προβάλλουν ἀνάμεσά τους. Εἶναι σιλουέττες ὀπλισμένων μὲ δόρατα μαύρων ποὺ φοροῦν χαλκίδες στ' αὐτιά τους κι' ἔχουν ἓνα τσουλουφάκι στὸ κεφάλι.

Οἱ δυὸ χαζοὶ σταματοῦν.

— Μπα σέ καλὸ σου, λέει ὁ Μπουτάτα στὸν Μπαγιόκο, ποῦ μ' ἔφερες ἐδῶ;

— Σ' ἔφερα στὰ ξαδέλφια σου!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπαγιόκο. Δὲν βλέπεις ποὺ σοῦ μοιάζουνε; Ἐχουν κι' αὐτοὶ τσου

λουφί στὸ κεφάλι.

Ὁ ...ἔξυπνος Μπουτάτα τὸ πιστεύει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν μαύρων.

— Γειά σας ξαδελφάκια!, τοὺς λέει. Ὡστε εἶχα τόσα ξαδέλφια στὴ ζούγκλα καὶ δὲν τὸ ἤξερα;

Ἀπλώνει τὸ χέρι του νὰ χαιρετήσῃ ἓναν ἀπὸ αὐτούς, ὅταν μιὰ θηλειὰ πέφτει ἀπὸ τὸ φύλλωμα ἑνὸς δέντρου, τοῦ αἰχμαλωτίζει τὸ κεφάλι καὶ τοῦ σφίγγει γερὰ τὸ λαιμὸ κρατώντας τὸν ἀκίνητο. Ὁ ἀράπης γουρλώνει τὰ μάτια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ ἴδιο ἔχει πάθει δίπλα του καὶ ὁ Μπαγιόκο, ποὺ μιὰ δεύτερη θηλειὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό.

Οἱ μαῦροι πλησιάζουν τότε οὐρλιάζοντας ὡς τσακάλια καὶ τοὺς δένουν. Ὑστερα ξεσφίγγουν τὶς θηλειές ἀπὸ τὸ λαιμὸ τους τοὺς φορτώνονται στοὺς ὤμους τους καὶ ξεκινοῦν.

— Εἶδες, λέει σέ μιὰ στιγμή μὴ ὁ Μπαγιόκο καθὼς ἢ πορεῖα τῶν μαύρων συνεχίζεται, ποὺ δὲν μᾶς χρειάζονται τὰ πόδια; Τὰ ξαδελφάκια σου μᾶς πήρανε στὴν πλάτη τους. Μᾶς δέσανε κιόλας γιὰ νὰ μὴν πέσουμε.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα ἂν ξαναπῆς πῶς εἶσαι καὶ σὺ ἀρχηγός, θὰ σέ ταράξω στὶς σφαλιάρες. Μπα σέ καλὸ σου, κύτταξε μοῦτρα γιὰ ἀρχηγός.

Ἄν οἱ δυὸ χαζοὶ ἀράπηδες

ἤξεραν τὴν τύχη τοὺς περιμένει, δὲν θὰ ἔλεγαν αὐτὲς τίς βλακεῖες. Γιατί, οἱ μαῦροι ποὺ τοὺς κουβαλοῦν δεμένους στὸν ὦμο, τὰ «ξαδελφάκια» τοῦ Μπουτάτα, εἶναι ἀνθρωποφάγοι! Ὁδηγοῦν τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους των στὸ χωριὸ τους γιὰ νὰ τοὺς καταβροχθίσουν, ἐνῶ ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ἰδέα γι' αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη καὶ πειράζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαῦρους ποὺ ἔχει κρεμάσει στὸ λαιμὸ του ἓνα τύμπανο ἀπὸ δέρμα ἀρκούδας, ἀρχίζει νὰ τὸ χτυπάει γοργά. Ἐπειτα, σταματᾷ, καὶ ἀπὸ κάπου πολὺ κοντά, ἀπαντοῦν δυὸ τὰμ-τάμ. Εἶναι ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν ἀνθρωποφάγων.

— Μᾶς ἐτοιμάζουν ὑποδοχή, λέει ὁ Μπαγιόκο.

— Ἐμένα ἐτοιμάζουν! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπουτάτα. Βάζω στοίχημα ὅπως θὰ μοῦ ἔχουν ψήσει καὶ κανένα τρυφερὸ ζαρκαδιάκι... Κι' ἔχω μιὰ πεῖνα!

Ο ΨΗΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΡΑΣΤΟΣ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ποὺ ἐπιφυλάσσουν οἱ μαῦροι στοὺς δυὸ ἥρωές μας εἶναι πολὺ παράξενη. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς προὔπαντεϊ στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὲς πρωτόγονες καλύβες καὶ ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων βγαίνουν ἐπίμονα οὐρλιαχτά. Αὐτοὶ ποὺ τοὺς κουβαλοῦσαν τόση ἔρα στὴν πλάτη τοὺς κατεβάζουν κάτω, τοὺς λύνουν καὶ

τοὺς σπρώχνουν νὰ προχωρήσουν μπροστά.

Ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ νομίζει πὼς τοῦ κάνουν, σηκώνει τὸ χέρι του ψηλά, τοὺς χαιρετᾷ καὶ τοὺς λέει.

— Γειά σας ξαδελφάκια!

Ὅπως πάει τὸ τσουλούφι σας; Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὄχι αὐτὸς ὁ κοντοιστούπης!

Μὰ οἱ μαῦροι δὲν φαίνονται νὰ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὰ ποὺ τοὺς λέει. Ἐξακολουθοῦν νὰ οὐρλιάζουν σὰν δαιμονισμένοι, νὰ χορεύουν ὀλόγυρά τους καὶ νὰ σηκώνουν ψηλὰ τὰ δόρατά τους. Οἱ περισσότεροι κυττάζουν λαίμαργα τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους των καὶ ἀσφαλῶς θὰ συλλογίζονται πὼς μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς θὰ κάνουν γερὸ τσιμποῦσι!

Ἡ πορεία φτάνει καὶ μιὰ φορὰ στὴ μέση τοῦ χωριοῦ καὶ σταματᾷ. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ἀναμμένη φωτιά ποὺ οἱ φλόγες της ὅσο πᾶνε καὶ χαμηλώνουν ἐνῶ ἡ θοάκα σκορπάει ὀλόγυρα τὴ ζεστασιά της.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς θὰ μᾶς ψήσουν κανένα ζαρκαδιά; λέει ὁ Μπουτάτα γελώντας στὸν σύντροφό του καὶ τρίβει ἀνυπόμονος τὴν ἄδεια τοῦ κοιλιᾶ.

— Πῶ, πῶ, τσιμποῦσι ποὺ ἔχει νὰ γίνη!, λέει κι' ὁ Μπαγιόκο γελώντας καὶ στογγυλοκάθεται δίπλα στὴ φωτιά, περιμένοντας τὸ ζαρκαδιά.

— Ἐ!, κάνει ὁ Μπουτάτα κυττάζοντας τοὺς ἀνθρωποφά

γους που έχουν σταματήσει να ούρλιάζουν και να χορεύουν τώρα, χτυπώντας τα παλαμάκια. Θα μᾶς φέρετε το ζαρκάδι ή όχι; Άντε γρήγορα γιατί ξελιγώθηκα τῆς πείνας. Μπᾶ σὲ καλό σας, τί μὲ κυττάζετε ἔτσι σὰ νὰ θέλετε νὰ μὲ φάτε; Δὲν ξανῶχετε δὴ ποτέ σας ἄνθρωπο;

Ποῦ νὰ ξέρη ὁ Μπουτάτα πὼς πραγματικὰ τὸν κυττάζουν μὲ λαιμαργία γιατί... περριμένουν νὰ τὸν φᾶνε!

Εκείνη τῇ στιγμῇ πλησιάζει τοὺς δυὸ χαζοὺς ἥρωές μας ἓνας σωματώδης μαῦρος, ποὺ ἔχει περάσει ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αὐτιά κι' ἓναν χαλκὰ στὴ μύτη. Τοὺς κυττάζει καλὰ - καλὰ κι' ὕστερα σκύβει καὶ ρωτᾷ τὸν Μπαγιόκο:

— Ψητὸ ἢ βραστό;

Δυὸ θηλειὲς κατεβαίνουν ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ αἰχμαλωτίζουν τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Μπουτάτα μπαίνει πρόθυμα στὸ καζάνι γιὰ νὰ πάρη τὸ μπάνιο του...

Θέλει νὰ τοῦ πῇ, δηλαδή, πὼς προτιμᾷ νὰ τὸν φᾶνε, ψητὸ ἢ βραστό. Ὁ Μπαγιόκο ὅμως ποὺ νομίζει πὼς τὸν ρωτᾶνε πὼς θέλει νὰ φάη τὸ ζαρκάδι, τοὺς ἀπαντᾷ:

— Ψητό! Ξεροψημένο, μά λιστα!

Τώρα ὁ φύλαρχος πλησιάζει τὸν Μπουτάτα.

— Ψητὸ ἢ βραστό; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ Μπουτάτα μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος.

— Ἀκουσε, ἀφέντη ξάδελφε, τοῦ λέει. Βραστό καλύτερα γιὰ νὰ πιῶ καὶ λίγο ζουμάκι.

Ὁ φύλαρχος γυρνᾷ τότε καὶ διατάζει ἓναν μαῦρο νὰ φέρη τὸ μεγάλο καζάνι.

— Μπαγιόκο, λέει σὲ μιὰ στιγμῇ ὁ Μπουτάτα. Θα τὴν κάνουμε ταράτσα! Ἐσὺ ψητὸ καὶ γὼ σούπα. Ἄν θέλῃς δώσε μου λίγο ψητὸ νὰ σοῦ δώ-

σω και γω λίγη σούπα.

—Θα σου δώσω λέει ο κον τοστούπης.

— Άν ήξερα πώς είχα τό σο περιποιητικούς ξαδέρφους θα ήρχόμουνα κάθε μέρα να τους επισκέπτωμαι, λέει ο χα ζοαράπης και τρίβει εύχαριστημένος τα χέρια του καθώς βλέπει δυο μαύρους να κουβαλούν ένα μεγάλο καζάνι.

— Πώ, πώ, μιὰ σούπα που θα φάω!, κάνει και αρχίζει να ξερογλείφεται..

Οι δυο μαύροι στήνουν το καζάνι πάνω σε τρεις πέτρες που αποτελούν ένα είδος πυροστιᾶς και ενώ μερικοί βάζουν κάτω φωτιά, άλλοι κουβαλούν με ξύλινα δοχεία νερό και το γεμίζουν ως τη μέση.

— Το ζαιρκάδι, που είναι το ζαιρκάδι; φωνάζει ο Μπου

Δυο άνθρωποφάγοι δένουν το Μπαγιόκο σε μιὰ σούβλα.

— Έχετε δίκιο, ξέχασα να πλύνω το τσουλούφι μου, λέει ο Μπουτάτα.

τάτα. Ρίξτε το στο καζάνι να γίνη γρήγορα ή σούπα γιατί δεν άντέχω πια! Θα τινάξω τα πέταλα από την πείνα...

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ, όμως, δεν έχουν σκοπό να φέρουν το ζαιρκάδι. Δυο από αυτούς μάλιστα, κάνουν νόημα στον Μπουτάτα να μπη μέσα στο καζάνι.

— Μπα σε καλό σας!, λέει ο Μπουτάτα και σουφρώνει το μέτωπό του, έχετε σκοπό να φιάξετε τη σούπα ή όχι; Έμένα θέλετε να βάλετε στο καζάνι;

— Είσαι βλάκας!, του λέει εκείνη τη στιγμή ο Μπαγιόκο. Άν ήσουν έξυπνος θα

καταλάβαινες τὶ σοῦ λένε. Θέλουν νὰ μπῆς στὸ καζάνι γιὰ νὰ πάρῃς τὸ μπάνιο σου, πρὶν φᾶς.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει μὲ μισὸ μάτι.

— Πολὺ τὸν ἔξυπνο μάς παριστάνεις πρησιμένε βάτραχε, τοῦ λέει. Νομίζεις πὼς δὲν τὸ κατάλαβα πὼς μὲ παρακαλᾷ νὰ κάνω τὸ μπάνιο μου πρῶτα; Θέλεις νὰ πῆς πὼς εἶσαι πολιτισμένος καὶ ξέρεις καλοὺς τρόπους; Ἄμ' ἔννοια σου, ξέρω καὶ γὼ τρόπους.... Πρὶν φᾶς κανέναν πρέπει νὰ κάνῃ μπάνιο.

Καὶ μὲ ἓνα σάλτο βρίσκεται μέσα στὸ καζάνι!

— Εὐχαριστῶ, παιδιά!, λέει στοὺς μαῦρους ποὺ ἀρχίζουν τώρα νὰ χορεύουν γύρω του. Κανένα κομμάτι σαποῦνι δὲν ὑπάρχει;

Τὸ νερὸ εἶναι πολὺ χλιαρὸ ἀκόμη καὶ ὁ Μπουτάτα περιμένει νὰ ζεσταθῇ πιὸ πολὺ. Ὅταν ζεσταίνεται ἀρχίζει νὰ πλένεται, τρίβοντας τὰ χέρια τὰ πόδια του καὶ τὸ κορμί του.

— Σπουδαῖο μπάνιο!, λέει. Μοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξι καὶ θὰ καταβροχθίσω ὁλόκληρο τὸ ζαρκάδι.

Πλένεται συνέχεια ὁ κωμικοτραγικὸς ἀράπης, ὅταν, σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ τὸν τσούζη κι' ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ. Μὰ, μόλις ἀντιλαμβάνονται τὴν κίνησί του οἱ ἀνθρωποφάγοι, τρέχουν καὶ τὸν ἐμποδίζουν μὲ προτεταμένα δόρατα, ἔτοιμοι νὰ τὸν τρυπήσουν ἂν τολμήσῃ νὰ βγῇ

ἔξω.

— Ἄ, κάνει ὁ... ἔξυπνος Μπουτάτα, κατάλαβα γιὰτὶ δὲν μὲ ἀφήνετε νὰ βγῶ. Ξέχασα νὰ πλύνω καὶ τὸ τσουλούφι μου. Ἄς τὸ πλύνω, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ σᾶς χαλάσω τὸ χατήρι.

Μόλις τελειώνει τὸ πλύσιμο τοῦ τσουλουφιοῦ ἐτοιμάζεται πάλι νὰ βγῇ γιὰτὶ τὸ νερὸ παραζέστανε καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν τσούζη ἀνυπόφορα, μὰ ἀντιμετωπίζει καὶ πάλι τὶς ὀργισμένες φωνὲς τῶν ἀνθρώπων φάγων καὶ τὰ δόρατά τους.

— Μπα σὲ καλὸ σας!, ἀγριεύει τώρα ὁ ἀράπης, θὰ βράσω ἐδῶ μέσα ποὺ μὲ βάλατε! Ἐγὼ εἶμαι μαθημένος νὰ κάνω κρύα καὶ ὄχι ζεστὰ μπάνια!

Ἀπλώνει τὸ πόδι του γιὰ νὰ πηδῇ ἔξω μὰ ἓνα δόρυ κινεῖται γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὸ ξαναβάλῃ μέσα. Ὁ πάτος ὅμως τοῦ καζανιοῦ καίει καὶ ὁ ἀράπης ἀρχίζει νὰ χοροπηδάῃ φωνάζοντας:

— Δέν εἴσαστε ἐντάξει ξαδελφάκια! Ἀντὶ γιὰ τὸ ζαρκάδι βάλτε ἐμένα στὸ καζάνι; Ἀφήστε με νὰ βγῶ νὰ μὴ σᾶς ταραξῶ στὶς κεφαλιές!

Ὁ Μπαγιόκο, βλέποντας τὸν Μπουτάτα νὰ καίγεται καὶ νὰ χοροπηδάῃ, βάζει τὰ γέλια. Μὰ, φαίνεται πὼς ἦρθε κι' αὐτονοῦ ἡ ὥρα νὰ δοκιμάσῃ κάτι χειρότερο ἀπὸ τὸν σύντροφό του. Δυὸ μαῦροι τὸν ξαπλώνουν καταγῆς καὶ τὸν δένουν χειροπόδαρα πάνω σ' ἓνα μακρὸ ξύλο. Ὑστερα μπῇ

γουν δυὸ διχάλες στὴ γῆ καὶ σκαλώνουν ἐπάνω τους τὸ ξύλο μὲ τὸν δεμένο Μπαγιόκο, ὅπως ἀκριβῶς βάζουμε ἑμεῖς τὴ σούβλα μὲ τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα!

— Πῶ, πῶ, γιατί μὲ δέσατε ἔτσι; ρωτᾷ ὁ χαζὸς Μπαγιόκο. Ἐγὼ ψητὸ ζαρκάδι σὰς ζήτησα κι' ἐσεῖς μὲ δένετε; Μήπως ἐτοιμαζόσαστε νὰ μοῦ κάνετε καὶ μένα μπάνιο; Ἀντε γρήγορα, λοιπὸν, νὰ φάω καμμιά φορὰ τὸ ζαρκάδι μου!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπο φάγους παίρνει τότε ἓνα μακρὸ ξύλο κι' ἀρχίζει νὰ σπρώχνῃ τὴ θράκα τῆς φωτιάς κάτω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Μπαγιόκο! Ὁ χαζὸς ἀράπης, καταλαβαίνει ἐπιτέλους πῶς... οἱ μαῦροι θέλουν νὰ τὸν ψήσουν γιὰ νὰ τὸν φᾶνε καὶ... ἀρχίζει τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα.

— Σῶσε με, Μπουτάτα!, φωνάζει στὸ σύντροφό του ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χορεύῃ στὸ καζάνι ἐνῶ τὸ νερὸ ζεσταίνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Θὰ μᾶς φᾶνε, Τσουλούφη! Πέσα με σὲ ἀνθρωποφάγους!

— Μακάρι νὰ σὲ φᾶνε!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπουτάτα. Θὰ τοὺς παραικαλέσω νὰ μοῦ δώσουνε καὶ μένα κανένα μεζεδάκι. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μὲ φέρῃς μέσα στοὺς ἀνθρωποφάγους; Θὰ... ἄχ, τὰ ποδαράκια μου, κᾶνκα Μπαγιόκο, βοήθεια!...

Ὁ ἓνας ζητάει βοήθεια ἀπὸ τὸν ἄλλο, φωνάζουν, κλαίνε καὶ τὸ τέλος τοὺς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ... Οἱ ἀνθρώ-

ποφάγοι γυρίζουν τὴ σούβλα μὲ τὸ Μπαγιόκο ποὺ ἀρχίζει νὰ μὴν ἀντέχῃ πιά τὴ ζεστασιὰ τῆς θράκας καὶ στὸ μετὰ ξὺ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποὺ βρίσκεται ὁ Μπουτάτα, λίγο θέλει ἀκόμη γιὰ νὰ κοχλάσῃ!

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Α Σ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα κοντὰ στοὺς δυὸ ἄλλους ἥρωές μας, τὸν Ταμπάρ καὶ τὴ Ζολάν. Ἀφήσαμε τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούει τὴν κραυγὴ τῆς Ζολάν, μέσα στὴν κόλασι τῆς τρομερῆς καταιγίδας καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς περπατῶντας μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια.

Δὲν ἀργεῖ νὰ τὴ βρῇ. Ἐνα πελώριο δέντρο ἔχει ξεριζωθῇ ἀπὸ τὸ μανιασμένο ἀέρα καὶ ἔχει πέσει ἐπάνω στὸ ξονθὸ κορίτσι. Εὐτυχῶς, ὅμως ποὺ μόνο τὰ πυκνὰ φύλλα τοῦ δέντρου τὴν ἔχουν αἰχμαλωτίσει, κι' ἔτσι δὲν πληγώθηκε, μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ. Τὸ Ἑλληνόπουλο τὴ βοηθάει σπάζοντας τὰ κλαδιά καὶ σὲ λίγο ἡ Ζολάν σηκώνεται.

Ἐνα ἄγριο κύμα ἀέρα τοὺς ρίχνει ἔπειτα κάτω καὶ τοὺς κυλάει σ' ἓναν κατήφορο. Φτάνοντας στὸ τέρμα τοῦ μπαίνουν μέσα στὴν τρύπα ἐνὸς βράχου καὶ ἐπιτέλους βρίσκουν ἡσυχίαν καὶ σιγουριά.

Ὁ ἀέρας σιγὰ-σιγὰ σταματᾷ καὶ ἡ ζούγκλα ποὺ ἔμοιαζε σὰν τρικυμισμένη θά-

λαισισα, ήσυχάζει. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀποφασίζουν νὰ βγούν ἀπὸ τὴν τρύπα. Μὲ τὸ πρῶτο βῆμα ὅμως ποὺ κάνει ὁ Ταμπὸρ, φθάνουν στ' αὐτιά του πυροβολισμοί, φωνές ποὺ μοι ἄζουν μὲ διαταγές καὶ οὐρλιαχτὰ πόνου.

— Κάτι συμβαίνει πίσω ἀπὸ τὸ λόφο αὐτό!, λέει στὸ κορίτσι. Κάποιος πυροβολεῖ.

— Θὰ εἶναι ὁ Μπουτάτα, τοῦ ἀπαντάει ἡ Ζολάν.

— Ἀκούω ὅμως φωνές καὶ οὐρλιαχτὰ.

— Φαίνεται πὼς θάχῃ ἀρπαχτῇ μὲ τὸν Μπαγιόκο ἢ μὲ κανέναν μαῦρο ἀπὸ τὶς γειτονικὲς φυλές.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρχίζουν τότε νὰ τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ λόφου καὶ σὲ λίγο φθάνουν στὴν κορυφή του.

Ὁ Ταμπὸρ στριφογυρίζει τὸ ὄπλο καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὸ κοντάκι στὸ κεφάλι.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύνουν, τότε, κάνει τὸ κορίτσι νὰ παγώσει ἀπὸ τὴ φρίκη. Πίσω ἀπὸ τὸ λόφο, τρεῖς λευκοὶ κυνηγοί, ὀπλισμένοι μὲ καρμπίνες, πυροβολοῦν μερικοὺς μαῦρους ποὺ τρέχουν νὰ σωθοῦν ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν κάθεται νὰ πολυσκεφθῇ τί θὰ κάνῃ. Ὁρμάει πρὸς τὸν κατήφορο καὶ πίσω του τρέχει κι' ἡ Ζολάν. Σὲ λίγο φθάνουν κοντὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλῃ σκοπεύοντας ἕναν μαῦρο ποὺ τρέχει νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ὁ λευκός, ποὺ ἔχει γυρίσει τὴν πλάτη του στὰ δυὸ παιδιά καὶ δὲν τοὺς πῆρε εἶδησι καθὼς τὸν πλησιάζουν, δοκιμάζει μιὰ τρομερὴ ἐκπληξι καθὼς μιὰ δυνατὴ καὶ ἀτσάλινη γροθιά προσγειώνεται στὸ σαγόνι του καὶ τὸν φέρνει κορώννα-γράμματα καταγῆς.

— Δολοφόνε!, τοῦ λέει μιὰ φωνὴ καὶ τοῦ ἀρπάζει τὴν καρμπίνα ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὁ λευκὸς σηκώνεται καμμιὰ φορὰ ἐπάνω, μισοζαλισμένος καί, καθὼς ἀνοίξει τὰ μάτια του, ἡ ἐκπληξίς του διπλασιάζεται τώρα. Βλέπει ἐμπρὸς του ἕνα χεροδύναμο παιδί καὶ μιὰ ωραία ξανθεὴ καὶ λεπτὴ κοπέλλα.

— Ποιοὶ... ποιοὶ εἴσαστε σεῖς; ρωτᾷ παραξενεμένος.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ κάνῃ κι' ἄλλες ἐρωτήσεις. Σηκώνει τὴν καρμπίνα, τὴν στριφογυρίζει μὲ δύ-

ναμι στὸν αἰέρα καὶ μὲ τὸ κοντάκι της χτυπάει τὸν λευκὸ στὸ κεφάλι καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῇ γιὰ μερικὲς ὥρες. Χωρὶς ἄλλη καθυστέρησι τρέχει τώρα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἄλλων δυὸ λευκῶν.

Ἐκεῖνοι, ἀπασχολημένοι καθὼς εἶναι μὲ τὸ νὰ πυροβολοῦν τοὺς μαύρους, δὲν τοὺς παίρνουν εἴδησι. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἥρωές μας τοὺς πλησιάζουν καὶ ρίχνονται ξαφνικὰ ἐπάνω τους. Σέ δυὸ λεπτά, οἱ λευκοὶ δολοφόνοι θρίσκονται ριγμένοι καταγῆς καὶ ἀνίκανοι ν' ἀντισταθοῦν.

— Γιατὶ πυροβολεῖτε τοὺς ἄοπλους αὐτοὺς μαύρους; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ὀργή.

Οἱ δυὸ λευκοὶ δὲν ἀπαντοῦν ἀπαντάει ὅμως ἓνας μαύρος ποὺ πλησιάζει κοντά τους:

— Μᾶς ἀρπάξανε ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ μᾶς πᾶνε στὴν Οὐζομπούρα, ὅπου γίνεται μεγάλο σκλαβοπάζαρο, νὰ μᾶς πουλήσουν σὲ πλούσιους ἄρχοντες. Μαζὶ μὲ μᾶς ἔχουν καὶ μερικοὺς Ἰνδοὺς. Τοὺς ἄρπαξαν στὴν Ἰνδία καὶ τοὺς ἐβγαῖλαν μὲ τὸ πλοῖο ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Κισιμάο. Βαδίζουμε τρεῖς μέρες ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα νηστικοὶ καὶ διψασμένοι. Μᾶς εἶχαν δέσει τὸν ἓναν κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ μᾶς πρόσεχαν μὲ τὶς καρραμπίνες τους ἀλλά, ξαφνικά, ξέσπασε ἡ καταιγίδα, κόπηκαν τὰ σκοινιά καὶ προσπαθήσαμε νὰ ξεφύγουμε. Δὲν βλέπα-

Τόση εἶναι ἡ μανία του πού...
τοῦ δαγκώνει τὸ αὐτί!...

με ὅμως μπροστά μας κι' ὅταν σταμάτησε ὁ αἰέρας καὶ ἡ βροχὴ οἱ κακούργοι αὐτοὶ μᾶς διέταξαν νὰ συγκεντρωθοῦμε ὅλοι σ' ἓνα μέρος γιὰ νὰ μᾶς δέσουν. Ἐμεῖς ἀρχίσαμε τότε νὰ τρέχουμε κι' αὐτοὶ μᾶς πυροβολοῦσαν. Σκότωσαν πολλοὺς ἀπὸ μᾶς...

Ὁ Ταμπὸρ γυρίζει τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα καὶ βλέπει μερικοὺς ἀνθρώπους πεσμένους μπρούμυτα κι' ἀκίνητους. Εἶναι νεκροί. Δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι Ἰνδοὶ καὶ φοροῦν σαρίκια στὸ κεφάλι. Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ ματώνει γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τόσων ἀνθρώπων... Ὡστε, ὑπάρχουν καὶ στὴν ἐποχὴ μας παιλιάνθρωποι κι' ἐγκληματίες ποὺ πουλᾶνε σκλάβους σὲ ἄλλους ἀνθρώπους; Ὡ,

τούς αξίζει ή πιό φρικτή τιμωρία...

Καθώς κάνει αυτές τις σκέψεις, οί δυο λευκοί τινάζονται ξαφνικά και δίνοντας ένα σάλτο, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Πιό κάτω, τούς ανταμώνει και ὁ τρίτος λευκὸς ποὺ ἔχει στὸ μεταξύ, συνέλθει.

Ὁ Ταιμπὸρ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσει ἐναντίον τους, μὲ δὲν προλαβαίνει. Οἱ σκλάβοι, μαύροι και Ἰνδοί, τρέχουν ξοπίσω τους και σὲ λίγο φθάνουν τοὺς τρεῖς τυράννους των. Καὶ τότε, ἀκολουθεῖ μιὰ σκηνὴ ποὺ γεμίζει μὲ φρίκη τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ. Οἱ σκλάβοι ἀρπάζουν μεγάλες πέτρες και μ' αὐτὲς συντρίβουν τὰ κεφάλια τῶν δολοφόνων, πρὶν προλάβῃ ὁ Ταιμπὸρ νὰ τοὺς ἐμποδίσει.

— Δὲν κάνατε καθόλου καλά, τοὺς λέει. Ἐπρεπε νὰ τοὺς συλλάβετε και νὰ τοὺς παραδώσετε στὴν ἀστυνομία τῆς πιό κοντινῆς πολιτείας γιὰ νὰ δικαστοῦν και νὰ τιμωρηθοῦν. Τώρα ὅμως ...εἶναι πολὺ ἀργά... Ἴσως νὰ τοὺς τιμώρησε ὁ Θεὸς ἐπειδὴ σκότωσαν τόσους ἀθώους ἀνθρώπους... Φύγετε, λοιπὸν τώρα ποὺ βρήκατε τὴν ἐλευθερίαν σας.

Μαύροι και Ἰνδοὶ πλησιάζουν τοὺς δυο ἥρωές μας, τοὺς φιλοῦν τὰ χέρια και τὰ πόδια ἐκδηλώνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν εὐγνωμότητα τους γιὰ τὴ σωτηρία τους και ὕστερα ξεκινοῦν γιὰ νὰ χαθοῦν πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας.

— Τὸ καιράβανι τῶν σκλάβων δὲν θὰ φτάσῃ στὸν προορισμό του, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο στὴ Ζολάν. Ὁ Θεὸς τιμώρησε τοὺς κακούργους.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΤΡΩΕΙ ΑΥΤΙΑ

Η ΖΟΛΑΝ φαίνεται πολὺ ἀνήσυχη.

— Τὶ νὰ γίνονται οἱ φίλοι μας; ἀναρωτιέται κάθε τόσο. Μήπως ἔπρεπε πάνω τους κανένα δέντρο και τοὺς σκότωσε;

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ μέρος ποὺ μᾶς βρήκε ἡ καταιγίδα, λέει ὁ Ταιμπὸρ.

Ξαφνικά, ἤχοι τὰμ-τὰμ ταξιθεύουν στὴν ἀτμόσφαιρα και φθάνουν ὡς τ' αὐτιά τους. Ὁ Ταιμπὸρ ἀφουγκράζεται μὲ προσοχὴ και τὸ μέτωπό του αὐλακώνεται ἀπὸ δυο θαθεῖες ρυτίδες.

— Ἀκούς, Ζολάν; λέει στὴ φίλη του.

— Ἀκούω, Ταιμπὸρ.

— Αὐτὰ τὰ τὰμ-τὰμ δὲν μοῦ ἀρέσουν. Ὁ θόρυβος ἔρχεται ἀπὸ μιὰ περιοχὴ ὅπου τὴν κατοικοῦν ἀνθρωποφάγοι.

Τὸ κορίτσι ἀνατριχιάζει.

— Ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνθρωποφάγοι; ρωτᾷ τὸν Ταιμπὸρ.

— Καὶ βέβαια ὑπάρχουν. Δυὸ φορές ἔχω γλυτώσει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Τὶ σημαίνει τὸ χτύπημα τοῦ τὰμ-τὰμ;

— Σημαίνει πὼς ἐτοιμάζονται νὰ καταβροχθίσουν κάποιον...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μένουν ἀμίλητοι, σκεπτικοί.

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι οἱ φίλοι μας, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀλλὰ ἔχουμε ὑποχρέωσινὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὰ θύματα τῶν ἀνθρωποφάγων, ὅποιοι κι' ἂν εἶναι. Εἶναι τραμερὸ νὰ τοὺς κατασπαιράξουν ἀνθρώποι.

— Ἄς ξεκινήσουμε, τότε, τοῦ ἀπαντάει τὸ κορίτσι, γιὰ νὰ τοὺς προλάβουμε ζωντανούς.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρχίζουν ἔνα ξέφρενο τρέξιμο. Γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὴν ἀπόστασιν, ἀρπάζονται ἀπὸ τὰ χορτόσκοινα ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ πετάγονται μὲ δύναμιν, ταξιδεύοντας στὸν ἀέρα, ὥσπου νὰ συναντήσουν ἄλλα χορτόσκοινα ποὺ κρέμονται ἀπὸ γειτονικὰ δέντρα. Ἔτσι, μὲ τὸ ἐναέριο καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὸ ταξίδι προχωροῦν δέκα φορές πρὶν γρήγορα ἀπ' ὅ,τι θὰ βιάδιζαν μὲ τὰ πόδια.

Δέκα λεπτὰ κρατᾷ τὸ ταξίδι τους. Ὁ θόρυβος τῶν τὰμ-τὰμ ἀκούγεται πολὺ ἔντονα καὶ καθαρὰ τώρα.

— Τὸ χωριὸ τους βρίσκειται πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ πελώρια δέντρα, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο στὴ Ζολάν. Ἄν πλησιάσουμε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς πάρουν εἶδησι. Εἶναι προτιμότερον νὰ φθάσουμε κοντὰ, πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Οἱ δυὸ γυμνασμένοι στὴν ἐντέλεια ἡρώες μας, πηδοῦν ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο σὰν τοὺς πιθήκους. Σέ

λίγο, βρίσκονται κουρνιασμένοι στὸ τελευταῖο δέντρο. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀρχίζουν οἱ καλύβες τῶν ἀνθρωποφάγων.

Καθὼς σκύβουν τὰ παιδιὰ νὰ δοῦν, κόβεται ἡ ἀναπνοή τους μ' αὐτὸ ποὺ ἀντικρύζουν καὶ ἡ καρδιά τους σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ φρίκη! Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ χορεύουν μερικοὶ ἀνθρωποφάγοι ἐνῶ ἀνάμεσά τους ὑπάρχει ἓνα καζάνι μὲ τὸν χαζοαράπη, φίλο τους, μέσα καὶ δίπλα μιὰ σούβλα ποὺ τὴ γυρίζουν δυὸ μαῦροι καὶ ποὺ ἐπάνω της εἶναι δεμένος ὁ κοντστούπης! Καὶ τὸ καζάνι καὶ ἡ σούβλα εἶναι πάνω στὴ φωτιά! Ὁ Μπουτάτα ἰχοροπηδιάει καὶ οὐρλιάζει μέσα στὸ νερὸ ποὺ ἀχνίζει, ἐνῶ ὁ Μπαγιόκο φαίνεται πῶς εἶναι νεκρὸς ἢ λιποθυμισμένος καθὼς τὸν ψήνουν πάνω στὴ θράκα!

— Ζολάν, ψιθυρίζει ὁ Ταμπὸρ, δὲν μᾶς μένει καιρὸς γιὰ σκέψεις. Οἱ φίλοι μας κινδυνεύουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἄς τοὺς ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. Ἐμπρός, λοιπόν!

Ἀρπάζεται ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα ξεχωριστὸ χορτόσκοινο καὶ γλυστροῦν πρὸς τὰ κάτω ἀφήνοντας ἄγρια οὐρλιαχτά. Οἱ ἀνθρωποφάγοι, ἔτσι ὅπως εἶναι σχεδὸν ὅλοι μαζί συγκεντρωμένοι, δέχονται τρομερὲς κλωτσιές, καθὼς προσγειώνονται πάνω τους μὲ δύναμιν τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ οἱ περισσότεροι κυλιοῦνται κατὰ γῆς οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν

τρόμο που δοκιμάζουν.

· Η στιγμή αυτή της συγκύσεως βοηθάει τους ήρωές μας να πλησιάσουν ανενόχλητοι τους φίλους των. Ο Ταμπόρ με δυο πηδήματα φθάνει στο καζάνι και βοηθάει τον Μπουτάτα να βγεί έξω, ενώ η Ζολάν αρπάζει τη σούβλα μαζί με τον Μπαγιόκο και την πετάει πιο πέρα. Έπειτα, σκύβει πάνω στον αναισθητο μαύρο και του λύνει τα δεσμά.

— 'Αφέντη Ταμπόρ, παραλίγο να γίνω σούπα!, λέει ο Μπουτάτα. Μπα σε καλό τους χαθήκανε τόσα ζαρκάδια μέσα στη ζούγκλα, έμένα βρήκανε να φάνε; Τώρα όμως θα τους δείξω εγώ.

Τραιβάει τη δοξασμένη κουμπούρα του από τη ζώνη του και πατάει τη σκανδάλη. Οί σφαίρες όμως είναι νοτισμένες και δεν παίρνουν φωτιά. Τότε ο πεισιματάρης αράπης όρμάει έναντίον των άνθρωποφάγων με χέρια και με πόδια, με κλωτσιές και με γροθιές.

— 'Απάνω τους!, ακούγεται πίσω του μια φωνή.

Είναι η φωνή του Μπαγιόκο που συνήλθε από την αναισθησία του και σηκώνεται όρθιος.

— Έλα μαζί μου κοντοστούπη!, του λέει ο Μπουτάτα καθώς παλεύει με τους άνθρωποφάγους.

Βάζουν τις παλάμες στα κεφάλια για ν' αποφύγουν τὸ χαλάζι.

Ταξιδεύουν στὸν ἀέρα, ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Ὁ Μπαγιόκο ὀρμάει μὲ προτεταμένο κεφάλι καὶ ἀρχίζει τὶς κεφαλιές. Ὁ Ταιμπὸρ μὲ τὴ Ζολάν, παλεύουν κι' αὐτοὶ προσπαθώντας νὰ σπάσουν τὸν κλοιὸ τῶν ἀνθρωποφάγων ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοὺς σκοτώσουν μὲ τὰ δόρατά τους. Ὁ Μπουτάτα, πιὸ πέρα, κάνει θραῦσι. Ἀρπάζει ἓνα μεγαλόσωμο ἀνθρωποφάγο καὶ... τοῦ κόβει τὸ αὐτὶ μὲ τὰ δόντια!

— Ἦθελες νὰ μὲ κάνης σούπα γιὰ νὰ μὲ φᾶς, ἔ; τοῦ λέει. Τώρα θὰ σὲ φάω ἐγὼ ζωντανό! Κι' ἔχεις ἓνα νόστιμο αὐτὶ, καλύτερο κι' ἀπὸ τοῦ ζαρκαδιοῦ! Μπᾶ σὲ καλὸ

μου, ἀνθρωποφάγος ἔγινε κι' ἐγώ;

Ὁ ἀνθρωποφάγος μὲ τὸ κομμένο αὐτὶ, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τρέχει γιὰ νὰ σωθῇ. Φοβάται πῶς ὁ ἀράπης θὰ τὸν φάῃ ὀλόκληρο!

Ἡ συγκλονιστικὴ αὐτὴ πάλη, δὲν ἀργεῖ νὰ πάρῃ τέλος. Οἱ ἀνθρωποφάγοι μπροστὰ στὴν ὀρμὴ τῶν ἡρώων μας πανικοβάλλονται καί, πετώντας τὰ δόρατά τους, τὸ βάνουν στὰ πόδια καὶ ὅπου φύγη - φύγη!

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο στοὺς φίλους του. Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!

—Μιά στιγμή αφέντη! ,τόν σταματάει ο Μπουτάτα.

Καί, χωρίς κανείς να καταλάβη, τί πρόκειται να κάνει, αρπάζει το Μπαγιόκο με τα δυο χέρια και τον ρίχνει μέσα στο καζάνι με το ζεστό νερό!

Ένα ούρλιαχτό ξεφεύγει από το λαρύγγι του κοντοστούπη και πηδάει γρήγορα έξω από το καζάνι, τρέχοντας σαν τρελλός ανάμεσα στα δέντρα.

— Γιατί τόκανες αυτό; ρωτάει ο Ταιμπόρ το Μπουτάτα και τον κυττάζει απειλητικά.

— Γιατί είναι ψεύτης!, αποκρίνεται ο χαζοαράπης. Μου είπε πως θα με πάη στη σπηλιά και μ' έφερε στους ανθρώποφάγους!

Ο ΤΙΠΟ—ΤΙΠΟ ΚΑΙ Η ΜΑ·Ι·ΜΟΥ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ στη νσπηλιά τους οί ήρωές μιας και διασχίζουν την άπέραντη ζούγκλα, όταν για μιὰ στιγμή, μιὰ φωνή πίσω από μαρικούς θάμνους ακούγεται να λέη:

— Ωχ, μή, μὴν πλησιάζης γιατί θα λιποθυμήσω!, λέει ή φωνή. Βοήθεια! Θεούλη μου, θα σταματήση ή καρδιά μου!

Σταματούν και οί τέσσερις και κυττάζονται ξαφνιασμένοι.

— Κάποιος κινδυνεύει λέει ο Ταιμπόρ.

Ο Μπουτάτα τραβάει από τη ζώνη του τη θρυλική του μπιστόλα.

— Πίσω και σὰς έφαγα!,

ούρλιάζει και ξεχύνεται μπροστά άκάθεκτος, προς τους θάμνους από όπου ακούγεται ή φωνή, ενώ πίσω του ακολουθούν οί άλλοι.

— Απάνω του!, φωνάζει κι' ο Μπαγιόκο, χωρίς καλὰ-καλὰ να ξέρη τί γίνεται.

Καθώς φθάνουν στους θάμνους, οί τέσσερις ήρωές μας μένουν για μιὰ στιγμή μαρμαρωμένοι, αντικρύζοντας μιὰ πιαράξενη άληθινά σκηνη. Βλέπουν έναν κοντό και λεπτό με λαψό άνθρωπο μ' ένα τουλμπάνι στο κεφάλι, να τρέχη ούρλιάζοντας από το φόβο του, ενώ πίσω του τον ακολουθεί μιὰ άκίνδυνη μαϊμού.

— Βρέ τον μαντραχαλο!, μιλάει πρώτος ο Μπουτάτα, τη μαϊμού φοβάται;

Σηκώνει τότε ψηλά τη μπιστόλα και πυροβολεί.

Η μαϊμού, τρομαγμένη από τον πυροβολισμό τρέχει να κρυφτή ανάμεσα στα δέντρα της ζούγκλας, ενώ ο άνθρωπος με το σαρίκι, που τρέχει, παίρνει μιὰ κωμική στροφή γύρω από τον έαυτό του και σωριάζεται κάτω ανάίσθητος, αφού προλαβαίνει πρώτα να πη:

— Θεούλη μου, με φάγανε μπαμπέσικα!

Οί τέσσερις ήρωές μας τον πλησιάζουν γεμάτοι περιέργεια. Είναι πραγματικά λιπόθυμος.

— Αυτό το καινούργιο αφέντη δέν είναι άράπης!, βγάζει το συμπέρασμα ο Μπουτάτα.

— Ούτε ζωο είναι, συμπλη

ρώνει ὁ Μπαγιόκο.

— Ζῶο εἶσαι καὶ φαίνεσαι, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα φιλοδωρώντας τον μὲ μιὰ καρπαζιά.

— Εἶναι Ἰνδός, τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Ταιμπόρ. Φαίνεται πὼς ἀνῆκε στὸ καιραιῖνι τῶν δούλων ποὺ ὀδηγοῦσαν οἱ τοεῖς ἀπαίσιτοι λευκοὶ στὴν Οὐζουμπούρα γιὰ πούλημα καὶ πὼς κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους, ὅταν ξέσπασε ἡ καταγίδα.

Ἡ Ζολὰν σκύβει πάνω του καὶ μὲ κόπο κρατάει τὰ γέλια. Τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ Ἰνδοῦ εἶναι πολὺ κωμικὸ μὲ τὸ μεγάλο στόμα, τὴν παρὰ ξενη μύτη καὶ μὲ τὰ ἄσχημα χαρακτηριστικά του. Τὸ σαρίκι ποὺ φοιᾷει στὸ κεφάλι τὸν κάνει πρὶν κωμικὸ ἀκόμη.

— Αὐτὸς εἶναι φίλος μου! λέει ὁ Μπουτάτα. Θὰ τὸν κρατήσουμε μαζί μας ἀφέντη παιδὶ καὶ μαζί μὲ τὸν ἵπποπόταμο τὸν Μπαγιόκο, θὰ κατακτήσουμε τὴ ζούγκλα.

Ὁ Ταιμπόρ ἀρπάζει στὴν ἀγκυαλιά του τὸν Ἰνδὸ, ποὺ φαίνεται μικρὸς στὴν ἡλικία, παιδὶ ἀκόμα, καὶ κατευθύνεται σ' ἓνα κοντινὸ ρυάκι. Ἐκεῖ τὸν ἀφήνει καὶ παίρνοντας μὲ τὴ φούχτα του νερό, τοῦ ραντίζει τὸ πρόσωπο.

Μὲ τὶς πρῶτες σταγόνες ποὺ πέφτουν ἐπάνω του, ὁ Ἰνδὸς τινάζεται ὀρθίος, κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμή τὶς ἄγνωστες φάτσες ποὺ τὸν παρατηροῦν μὲ περιέργεια καὶ... ξαναλιποθυμᾷ!

— Μπα σὲ καλὸ του!, νευριάζει ὁ Μπουτάτα. Αὐτὸς εἰ

Στὸ τεῦχος 33, σὰς περιμένει μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς! Θὰ βρῆτε ἓνα «ΜΙΚΡΟ ΤΑΡΖΑΝ» ἀνανεωμένο, μὲ συγκλονιστικὲς περιπέτειες καὶ μέ...

2 ΝΕΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Καινούργια ἀτμόσφαιρα, καινούργιες συγκινήσεις, καινούργια κωμικὰ ἐπεισόδια

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 33

ναὶ πρὶν φοβησιάρης κι' ἀπὸ σένα, βρὲ Μπαγιόκο!

Ἀρπάζει τότε στὴ φούχτα του μπόλικο νερὸ καὶ καταβρέχει τὸν Ἰνδὸ.

— Ξύπνα γιατί θὰ σὲ ταραξῶ στὶς σφαιλιάρες!, τοῦ λέει.

Πραγματικὰ ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὰ ξανακλείνει, χωρὶς ὅμως νὰ ξαναλιποθυμήσῃ αὐτὴ τὴ φορά.

— Μὴ... μὴ... μὴ... μὴ μὲ τρώτε!, τραυλίζει καὶ τὰ δόντια του τρέμουν καὶ χτυποῦν.

— Μπα σὲ καλὸ σου, ἀνθρωποφάγους μᾶς πέρασες; τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα.

Ὁ Ἰνδὸς ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ ἀράπη παίρνει θάρρος καὶ ἐπιτέλους σηκώνεται ὀρθίος.

— Καὶ γὰρ σὰς νόμισα γιὰ ἀνθρωποφάγους, λέει. Ἐγὼ μόνο τοὺς ἀνθρωποφάγους φοβάμαι!

Τὰ μάτια του στηρίζονται τώρα περίεργα πάνω στον Ταμπόρ.

— Έσύ μοιάζεις με τὸν σαχίμπ (*), τοῦ λέει.

— Μὲ ποιὸν σαχίμπ; τὸν ρωτάει ὁ Ταμπόρ.

— Μὲ τὸν Σάντρο.

— Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Σάντρο;

— Εἶναι ὁ σαχίμπ.

— Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ, θὰ τοῦ δώσω καιμιὰ σβουριχτὴ νὰ τὸν ρίξω μέσα στὸ νερό, ἀγριεύει ὁ Μπουτάτα...

— Ὁχι, ὄχι!, τραυλίζει ὁ Ἰνδὸς. Μὴν ἀγριεύῃς σαχίμπ ἀράπη, γιατίι ὑποφέρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

— Πάλι σαχίμπ!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Μπα σε καλὸ σου

(*) Σαχίμπ θὰ πῇ ἀφέντης.

Ὁ Τίπο - Τίπο τὸ βάζει στὰ πόδια ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὸν

Μπουτάτα μὲ λένε καὶ ὄχι σαχίμπ!

Ὁ Ταμπόρ ρωτάει πάλι τὸν Ἰνδὸ ποιὸς εἶναι ὁ Σάντρο κι' αὐτὸς τοῦ διηγεῖται πὼς εἶναι ἓνα παιδί πού ζῇ στὶς ζούγκλες τῆς Ἰνδίας πὼς φοράει κι' αὐτὸς ἓνα μαγιὸ καὶ παλεύει μὲ τὰ θηρία καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐμένα μὲ λένε Τίπο - Τίπο, συνεχίζει τὴ διήγησί του ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Μένω μαζί μὲ τὸν Σάντρο. Μιὰ μέρα ὅμως, μ' ἔπιασε στὴ ζούγκλα ἓνας λευκὸς κυνηγός, μὲ φόρτωσε στὴν πλάτη του καὶ ὕστερα μαζί μὲ ἄλλους μ' ἔρριξε σ' ἓνα πλοῖο καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ στὴν Ἀφρικὴ νὰ μὲ πουλήσῃ.

— Τὶ δουλειὰ ἔκανες κοντὰ στὸν ...Κάντρο; τὸν ρωτάει ὁ Μπουτάτα.

— Τὸν βοηθοῦσα νὰ σκοτώνῃ τὰ θηρία, ἀπαντᾷ ὁ Τίπο - Τίπο καὶ κορδώνει τὸ παράστημά του. Ἐμένα πού μὲ βλέπετε, ἔχω σκοτώσει δεκαπέντε λιοντάρια, ὀχτὼ λύκους, ἑπτὰ ἀοικοῦδες καὶ σαρανταπέντε φίδια!

— Πῶ... πῶ!, κάνει κατὰπληκτος ὁ Μπαγιόκο, παιδί μου τί εἶσαι ἐσύ!

— Εἶμαι καὶ φαίνουμαι, λέει μὲ περηφάνεια ὁ Τίπο - Τίπο. Μιὰ μέρα, μοῦ ἐπιτέθηκε ἓνας ἐλέφαντας. Κιρατοῦσα ἓνα μαχαίρι στὸ χέρι, τοῦ δίνω μιὰ και τοῦ κόβω τὴν προβοσκίδα του. Ὑστερα τοῦ δίνω μιὰ καὶ τοῦ κόβω καὶ τὸ κεφάλι. Πετᾶγεται τότε ἓνας

τουνοῦ καὶ τοῦ κόβω τὴν οὐρά!...

— Σιωπή!, τὸν διακόπτει ὁ Ταμπόρ.

Φαίνεται ἰαλαφιασμένος καὶ κυττάζει ὀδύγυρά του. Ὁ Τίπο-Τίπο, ποὺ διηγιόταν πρὶν λίγο τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀθλοὺς του, χλωμιάζει ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ῥωπάει ψευδίζοντας.

— Συ... συμβαίνει τί...τίποτα, ἰσαχίμπ;

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ἀνάγκη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ κανεὶς, γιατί, ὀδύγυρά τους κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πολὺ ἀριθμοὶ μαῦροι. Εἶναι τόσο κοντοὶ στὸ ἀνάστημα ποὺ μοι ἄζουν σὰν τοὺς νάνους καὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους τεντωμένα τόξα μὲ δηλητηριασμένα βέλη.

— Ὦχ, θεοῦλη μου, μᾶς φάγανε μπαμπέσικα!, ξεφωνίζει ὁ Τίπο - Τίπο, ποὺ ὁ ἡρωϊσμός του πῆγε περίπατο καὶ... λιποθυμᾷ.

— Μπαῖ σὲ καλὸ του, λέει ὁ Μπουτάτα, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ ψεύταρος. Ἐκεῖ ποὺ σκότωνε τοὺς ἐλέφαντες καὶ τοὺς λύκους, λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του. Αὐτὰ τὰ μυρμήγκια πάλι μὲ τὰ τόξα, τί θέλουν ἀπὸ μᾶς;

— Μὴν κινηθῇ κανεὶς σας! διατάζει ὁ Ταμπόρ. Οἱ νᾶνοι αὐτοὶ ἀνῆκουν στὴ φυλὴ τῶν Μπαμπάϊ. Ἄν πιστέψουν ὅτι εἴμαστε ἐχθροὶ τους, χαθήκαμε! Ἡ αἰχμὴ κάθε βέλους τους εἶναι ποτισμένη σ' ἓνα

Τὸν ἔρπαξε μιὰ μέρα ἓνας ἄγνωστος λευκὸς κυνηγός...

δραστικὸ καὶ θανατηφόρο δηλητήριο. Πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς πείσω πὼς εἴμαστε φίλοι τους.

Σηκώνεται τότε ἐπάνω καὶ κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἀγγίζοντας μὲ τὰ χέρια του τὴ γῆ.

— Τάγκα, τάγκα!, τοὺς λέει, ποὺ στὴ γλῶσσα τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπάϊ, σημαίνει φίλος.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς νάνους, βαμμένος μὲ κόκκινες καὶ κίτρινες μπογιές στὸ ξυρισμένο τοῦ κεφάλι, βγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Δὲν σὲ ξέρω, τοῦ λέει, πρώτη φορὰ σὲ βλέπω στὴ ζούγκλα.

— Μὲ λένε Ταμπόρ, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο κι' ἔχω πολλὰ χρόνια στὴ ζούγκλα. Μὲ

γνωρίζουν πολλές φυλές.

— «Και οί φίλοι σου; ρωτάει ο νάνος.

— Πές του πώς θα σηκωθώ και θα τον διαλύσω με μια κεφαλιά, αγγριεύει ο Μπουτάτα.

— «Οί φίλοι μου είναι κι αυτοί φίλοι σας, του άπαντάει το Παιδί της Ζούγκλας.

«Ο νάνος μένει για μερικές στιγμές σιωπηλός.

— Δέν ξέρω αν είσαστε φίλοι μου, λέει στο τέλος, και φίλοι της ένδόξου φυλής των Μπαμπάϊ. Θα πρέπει να σας δοκιμάσω πρώτα.

— Τι να δοκιμάσης βρέ μυρμήγκι, κάνει ο Μπουτάτα. Νομίζεις πως θα καθήσω εγώ για να με δοκιμάσης εσύ;

— Δεχόμαστε την πρότασί σου, μεγάλε και ένδοξε αρχηγέ της φυλής των Μπαμπάϊ του άπαντάει ο Ταμπόρ.

— Θα έλθετε μαζί μας, προτείνει τότε ο νάνος, να φάτε το φαγητό της φιλίας.

Το μέτωπο του Ταμπόρ ζαρώνει ανήσυχα γιατί ξέρει άπο το τι άποτελείται το περίφημο φαγητό της φιλίας, της φυλής των Μπαμπάϊ, αλλά δέν μπορεί ν' άρνηθῇ.

— Θα έρθουμε να φάμε άπο το φαγητό της φιλίας, του άπαντάει.

Οί νάνοι τους διατάζουν τότε να μπουν στη μέση και να προχωρήσουν. «Ο Τίπο - Τίπο ο παράξενος και κωμικός 'Ινδός συνέρχεται άπο τη λιποθυμία και ζαρώνει δίπλα στον Μπουτάτα.

— Θεούλη μου, τι θα μάς

κάνουν; ρωτάει.

— Μή, φοβάσαι, του άπαντάει ο άράπης. Θα μάς πόνε στο χωριό τους να μάς φιλοξενήσουν. Είναι καλά άνθρωπάκια.

— Το βλέπω, κάνει τότε ο Τίπο - Τίπο που πήρε θάρρος. Να σου πω όμως την άλήθεια και καικοί άνθρωποι να ήταν, έμένα δέν θα μ' έννοιαζε, θα μπορούσα να τους καταφέρω όλους αυτούς που βλέπεις. Κάποτε, που ήες, βρέθηκα άντιμέτωπος με δυο γίγαντες. Απλώσανε τα χέρια να με πνίξουν μα εγώ πήρα ένα σκοινί, τους έδεσα και τους δυο, τους έσυρα ως το ποτάμι και τους πέταξα μέσα.

— Πώ, πώ, τι είσαι εσύ!, κάνει ο Μπαγιόκο που τον πιστεύει κι άνοίγει δυο σπιθαμές το στόμα του άπο την έκπληξι.

«Ο Μπουτάτα, όμως, που δέν τα χάνει κάτι τέτοια, του λέει:

— Πάψε, ήρωα! Πετᾷς κάτι κοτσάνες που δέν τρώγονται. Πάψε γιατί θα φᾷς καμμιὰ κεφαλιά που θα σε διαλύση. Έλα τώρα να σε πάρω στην πλάτη μου για να μη κουραστής στο δρόμο.

«Και ο χαζός και πονόψυχος άράπης σκύβει και ο Τίπο - Τίπο καβαλλάει στο σβέρκο του.

— Μπα σε καλό μου, λέει ο Μπουτάτα, δέν περίμενα ποτέ μου πως θα κουβαλήσω και άνθρωπο με... φασκιωμένο κεφάλι.

«Η πομπή των νάνων που

ἔχουν στὴ μέση τοὺς ἥρωές μας προχωρεῖ. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα πορεία, φτάνουν στὸ χωριό τους ποὺ θρίσκεται στὴ ρίζα ἐνὸς κωνικοῦ βουνοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων βάζει τοὺς αἰχμαλώτους του νὰ καθίσουν σὲ ξύλινες πολυθρόνες καὶ δίνει διαταγὴ τότε στοὺς ὑπηκόους του νὰ τοῦ φέρουν τὸ φαγητὸ τῆς φιλίας.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Η ΦΥΛΗ τῶν Μπαμπάϊ εἶναι ὅλη συγκεντρωμένη γύρω ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους.

— Μπαγιόκο!, λέει ὁ χαζοαράρης, θὰ γεμίσουμε τὸ στομάχι μας ἐδῶ ποὺ ἦρθαμε. Πολὺ τυχεροὶ εἴμαστε.

— Τὶ θὰ μᾶς φέρουν νὰ φάμε; ρωτᾷ ὁ Τίπο - Τίπο ποὺ ἡ κοιλιά του γουργουρίζει ἀπὸ τὴν πείνα.

— Ὅ,τι ἐπιθυμήσῃ ἡ ψυχούλα σου, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης.

Μόνο ὁ Ταιμπὸρ εἶναι κατσοφιασμένος καὶ ἀμίλητος, ἐνῶ τὸ βλέμμα του γυρνᾷ τριαντοῦ λὲς καὶ ζητᾷ νὰ βρῇ μέρος ἐλεύθερο γιὰ νὰ φύγῃ.

— Τὶ σοῦ συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Ζολάν.

— Τὴν ἔχουμε ἄσχημα, τῆς ἀπαντᾷ ψιθυριστὰ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Μά, γιατί; ἀπορεῖ ἡ κοπέλλα.

— Γιατὶ οἱ Μπαμπάϊ, ἂν δὲν φάμε τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ μᾶς δώσουν σὲ λίγο, θὰ μᾶς θεωρήσουν ἐχθροὺς τους καὶ

θὰ μᾶς σκοτώσουν! Γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουμε πὼς εἴμαστε φίλοι, πρέπει νὰ φάμε ὅ,τι θὰ μᾶς φέρουν.

— Ἐ, λοιπόν; Κι' εἶναι λόγος ν' ἀνησυχῆς, αὐτός; Ἀντὶ νὰ χαρῆς ποὺ θὰ μᾶς ταῖσουν, στεναχωριέσαι;

— Ζολάν, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ μᾶς φέρουν δὲν τρώγεται καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸ φάῃ κανένας μας!

— Γιατί; ἀπορεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ κορίτσι.

— Γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ζωντανὲς χελῶνες, ζωντανὰ βατράχια φίδια, σαῦρες καὶ.... ἀρουραίους!!

Τὸ κορίτσι χλωμιάζει ἀπὸ τομα καὶ ἓνα ρίγος ἀνατριχίλας διατρέχει τὴ σπονδυλική της στήλη. Θέλει κάτι νὰ πῇ μὰ δὲν προλαβαίνει. Πέντε νᾶνοι πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους καὶ κρατᾷ ὁ καθένας ἰσχυρὸ ἓνα σκεπασμένο καλαθάκι καὶ ἀπὸ ἓνα μυτερὸ μικρὸ ξύλο ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ πηροῦνι. Ἀφήνουν τὸ κάθε καλαθάκι μπροστὰ σ' ἓναν αἰχμάλωτο μὲ τὸ πηροῦνι μαζί, καὶ ἀπαμακρύνονται.

Ὁ Μπουτάτα μὲ τὸν Μπαγιόκο καὶ τὸν Τίπο - Τίπο, ἀρπάζουν ἀμέσως τὰ καλαθάκια καὶ τὰ πηροῦνια.

— Βάζω στοίχημα πὼς τὸ δικό μου φαγητὸ εἶναι ψητὸ ζαρκάδι, λέει ὁ Μπουτάτα.

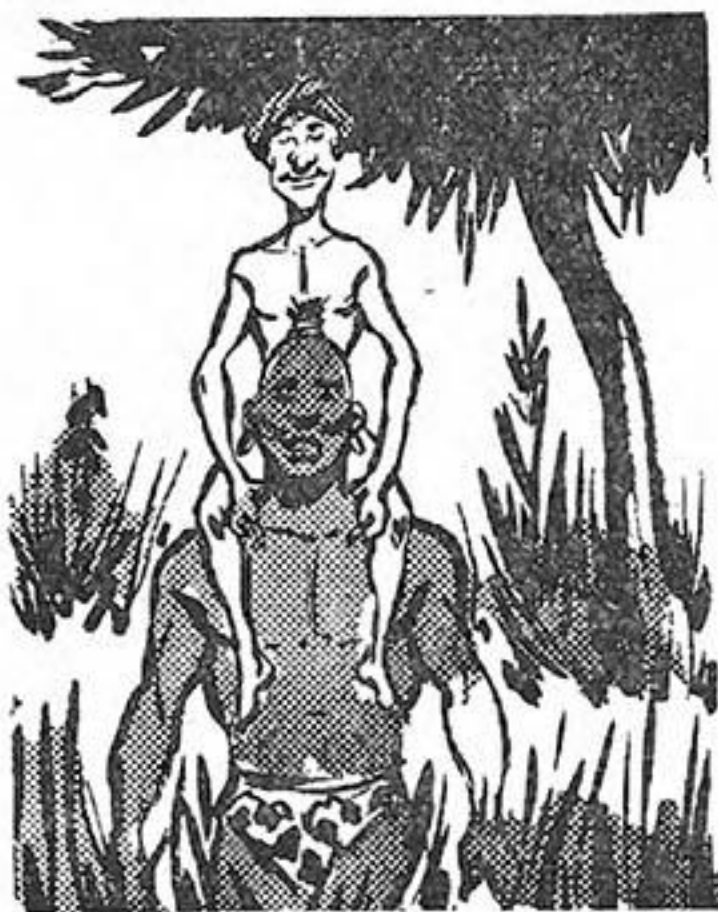
— Τὸ δικό μου εἶναι φρούτα!, λέει ὁ Μπαγιόκο.

— Καὶ τὸ δικό μου... ρυζι!, συνεχίζει μὲ τὴ σειρά του ὁ Τίπο - Τίπο.

‘Ανοίγουν τότε τὰ καλαθάκια τους, μὲ τὸ πηροῦνι ἔτοιμο στὸ χέρι καὶ... ἡ σκηνηὶ ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ κωμικὲς ποὺ θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ὑπάρξουν. ‘Ο Μπουτάτα, χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ δῇ τί περιέχει τὸ καλαθάκι του, καρφώνει τὸ πηροῦνι καὶ... ἓνα τρομαγμένο «κουὰ» ἀκούγεται. ‘Ο μεζὲς τοῦ ἀράπη ἦταν ἓνας ζωντανὸς βάραιχος, ποὺ τὸν κάρφωσε τὸ πηροῦνι του!

— Μπα ἰσὲ καλὸ σας, κάνει κατάπληκτος ὁ Μπουτάτα, βατράχι μου φέρατε νὰ φάω; Δὲν τὸ ψήνατε τουλάχιστον; Ζωντανὸ θὰ τὸ κατεβάσω στὸ στομάχι μου;

‘Ο Μπαγιόκο βλέπει τὸ πάθημά του καὶ σπαιρτάρει στὰ γέλια. Προσπαθεῖ τώρα μὲ τὸ ξύλινο πηροῦνι τοῦ νὰ καρφώ

‘Ο Μπουτάτα κουβαλάει στὸν ὦμο του τὸν κωμικὸ ‘Ινδό.

‘Απὸ τὸν κρατῆρα πετάγονται τεράστιες, ἀπειλητικὲς φλόγες.

ση τὸ δικό του μεζέ, μὰ δὲν καρφώνεται, εἶναι τόσο σκληρός.

— Δὲν εἶναι ἐντάξει, κάνει. ‘Ο μεζὲς μου εἶναι ὅλο κόκκαλα.

‘Απλώνει τότε τὸ χέρι νὰ πιάσῃ τὸ μεζέ καὶ μόλις τὸν βγάξῃ ἔξω, βλέπει πὼς εἶναι μιά... χελώνα, ζωντανή! Τόση ὥρα προσπαθοῦσε νὰ τρυπήσῃ τὸ καύκαλό της!

— Πῶ, πῶ! κάνει, ὁ μάγερας ἔκανε λάθος!

Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Τίπο - Τίπο ν’ ἀνοίξῃ τὸ καλαθάκι του. Μὲ τὸ ἀριστερὸ σηκώνει τὸ καπάκι ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ κρατᾷ τὸ πηροῦνι. Καθὼς ὅμως σκύβει νὰ δῇ, μαρμαρώνει ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ... πέφτει κάτω ψιθυρίζοντας:

— Ωχ, μὲ φάγανε μπαμπέσικα.

Καὶ κατόπιν χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Γιατί, μέσα στὸ καλαθάκι τοῦ ἡρωϊκοῦ Τίπο - Τίπο ἦταν ἓνα ζωντανὸ φίδι!

Ἡ Ζολὰν καὶ ὁ Ταμπὸρ, δὲν ἀνοίγουν τὰ δικά τους καλαθάκια γιατί ξέρουν πῶς τὸ δικό τους φαγητὸ δὲν θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τῶν φίλων τους.

— Γιατὶ μᾶς τὸ κάνανε αὐτό; τὸν ρωτᾷ ἡ Ξανθειὰ κοπέλλα. Ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ μπόρεσε ποτέ του νὰ φάῃ φίδια ἢ βατράχια;

— Ὑπάρχουν πολλοί, τῆς ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληναπόυλο. Πολλοὶ ποὺ ἔπесαν στὰ χέρια τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπάϊ προτίμησαν νὰ φᾶνε αὐτὰ τὰ ἀηδιαστικὰ ζωντανά, γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ κεφάλια τους. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τὰ ἔφαγαν, οἱ Μπαμπάϊ τοὺς γέμισαν χρυ-

Ἐνῶ οἱ μαῦροι τρεκλίζουν, ὁ Τίπο - Τίπο τὸ βάζει στὰ πόδια.,,

Σέρνει μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα καὶ μπαίνει μέσα.

σάφι καὶ διαμάντια. Ὅσοι ὁμως δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ φᾶνε, βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο...

— Ἐ!, φωνάζει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μπουτάτα. Φωνάξετε τὸ μάγερα νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα ψητὸ μποῦτι ζαρκαδιοῦ.

Ἀντὶ γιὰ τὸ μάγερα, ὁμως, παρουσιάζεται ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν νάνων. Τὰ μικρά του μάτια λάμπουν ἀπὸ θυμὸ.

— Γιατὶ δὲν φάγατε τὸ φαγητὸ τῆς φιλίας; τοὺς ρωτᾷ.

— Τῆς φιλίας ἦταν αὐτό; τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα. Φαντάζομαι τότε πῶς θὰ εἶναι τὸ φαγητὸ τῆς ἔχθρας!

Ὁ Ταμπὸρ προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ καιρό.

— Ἐνδοξε, ἀρχηγέ, τοῦ λέει, ἀφήστε μας γιὰ λίγο καὶ θὰ φᾶμε τὸ ὠραῖο καὶ γόστιμο φαγητό σας.

— Δέν είσαι καλά πού θά φάω τὰ βαπράχια!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Ἀφοῦ σοῦ φαίνεται νόστιμο καὶ ὠραῖο, ἀφέν τη Ταμπόρ, γιατί δέν δοκιμάζεις νὰ τὸ φᾶς ἐσύ;

Ὁ φύλαρχος δέν ἔχει ὅμως σκοπὸ νὰ τοὺς δώσῃ καιρό.

— Νὰ τὸ φάτε ἀμέσως, τώρα!, τοὺς διατάζει.

Ὁ Τίπο - Τίπο πού ἔχει συνέρθει, τὰ χρειάζεται.

— Ναί... πρέπει νὰ τὸ φάμε, λέει.

Ὅσο ὅμως βλέπει τὸ φίδι στὸ καλάθι νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι του, τὸν πιάνει κρύος ἰδρώτας.

— Μπουτάτα, παρακαλάει τότε τὸν ἀράπη, ἀλλάζουμε φαγητό;

Ὁ Μπουτάτα δέν προλαβαίνει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιατί ὁ φύλαρχος φωνάζει δυνατὰ, ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά τους καὶ οἱ πολεμιστὲς του τεντώνουν τὰ τόξα μὲ τὰ φαριμακερὰ βέλη τους.

— Αἰωνία μας ἡ μνήμη!, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ξαναλιποθυμάει.

Ὁ Ταμπόρ, μάταια πασχίζει νὰ βρῇ ἕναν τρόπο πού θὰ τοὺς σώσῃ. Δέν ὑπάρχει ἀπολύτως κανείς. Ἡ πρέπει νὰ φάνε τὰ συχαμερὰ αὐτὰ ἐρπετα, ἢ νὰ πεθάνουν...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ εἶναι φοβισμένοι, ὁ Τίπο - Τίπο, ὁ κωμικὸς Ἰνδός, παραεῖναι.

— Στάσου, σαχίμπ!, φω

νάζει. Θὰ φάω καὶ τὸ φίδι καὶ τὴ χελώνα καὶ τὸ βαπράχι! Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸ βαπράχι πρῶτα!

— Θὰ φᾶς τὸ φίδι!, ἐπιμένει ὁ φύλαρχος.

— Κι' ἄν... μὲ φάῃ ἐκεῖνο; λέει καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, βλέποντας τὸ φίδι, μέσαι ἀπὸ τὸ καλαθάκι νὰ κουνάῃ πέρα δῶθε τὸ κεφάλι του.

— Ὠραῖα!, κάνει ὁ φύλαρχος τῶν νάνων. Ἀφοῦ δέν καταδεχτήκατε νὰ φάτε τὸ φαγητὸ τῆς φιλίας, θὰ πῇ πὼς εἴσαστε ἐχθροί μου.

Γυρνάει τότε πρὸς τοὺς πολεμιστὲς του γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ διαταγὴ νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερα τὰ βέλη ἀπὸ τὰ τεντωμένα τόξα γιὰ νὰ τρυπήσουν τὰ κορμιά τῶν αἰχμαλώτων του.

Μάταια τὸ θρύλικὸ παιδί ἀγωνίζεται νὰ βρῇ ἕναν τρόπο πού νὰ τοὺς σώσῃ. Γυρνάει ἀπελπισμένο τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος τῆς Ζολάν ὅταν... ὅταν συμβαίνει κάτι τὸ ἀπροσδόκητο πού ἀνατρέπει τὴν κατάσταση. Ἐνα βουητὸ ἀκούγεται πού λές καὶ θγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς κι' ὕστερα, τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ χορεύῃ.

Οἱ νάνοι, πού ἦταν ἔτοιμοι νὰ ἀφήσουν τὰ βέλη, μένουν γιὰ μιὰ στιγμὴ μαρμαρωμένοι κι' ὕστερα τὸ βάζουν στὰ πόδια, φωνάζοντας ἔξωλα ἀπὸ τὸ φόβο τους.

— Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ! Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ!

— Σεισμὸς!, λέει μὲ τὴ

σειρά του ό Ταιμπόρ!

Είναι χαρούμενος γιατί, με την άπροσδόκητη επέμβασι του σεισμού, στην πιο κρίσιμη στιγμή, γλύτωσαν τη ζωή τους.

— Σεισμός!, κάνει ό Τίπο - Τίπο που από τό κούνημα της γής γέρνει πότε δεξιά και πότε άριστερά.

Τό ίδιο τραμποαλίζεται ό Μπουτάτα με τόν Μπαγιόκο.

— Μπα σε καλό μας!, πότε ήπιαμε κρασί και μεθύσαμε; βρίσκει τό κουράγιο να άστειευθή ό άράπης.

— Σεισμός!, επαναλαμβάνει ό ...άνδρείος Τίπο - Τίπο. Θεούλη μου, κι' άκόμη κάθομαι και δέν φεύγω;

Χωρίς λοιπόν να σκεφθή τους συντρόφους του, ό κωμικός και φοβητσιάρης Ίνδος, τό βάζει στα πόδια, πριν προλάβουν οί άλλοι να τόν έμποδίσουν και χάνεται ανάμεσα στην πυκνή βλάστησι της ζούγκλας.

Δυό λεπτά αργότερα, ένα καινούργιο μουγιρητό άντηχεί και, από την κορυφή του κοντινού βουνού πετάγεται μιá τεράστια φλόγα που ύψώνεται ως τόν ούρανó!

— Ηφαίστειο!, λέει ό Ταιμπόρ. Πάμε να φύγουμε παιδιά, πριν κατακυλλήση ή λάβα και μάς κάψει!

Παίρνει τη Ζολάν από τό χέρι και έτοιμάζεται να τρέξει, φωνάζοντας και στους χαζούς άράπηδες να κάνουν τό ίδιο, μά, με τό πρώτο βήμα, σταματάει. Δυό μέτρα μπροστά τους, ανοίγεται ξαφνικά

μιá βαθειά τάφος από την όποία ξεπηδούν καπνοί! Κι' ύστερα ανοίγει κι' άλλη τάφος δεξιά, κι' άλλη άριστερά, ένώ τό έδαφος τρέμει και τούς έμποδίζει να σταθούν όρθιοι.

Σέ μιá στιγμή, μάλιστα, ή Ζολάν πέφτει και χτυπάει άσχημα στο κεφάλι. Ό Ταιμπόρ την άρπάζει και πηδάει την τάφο, ανάμεσα από τους καπνούς.

— Μπουτάτα!, έλάτε πίσω μου φωνάζει. Προσέξτε όμως μην πέσετε μέσα στον λάκκο.

— Δέν βλέπω άφέντη! Βιράζει τό χώμα!, λέει ό χαζοαράπης.

Ό ήλιος σκοτεινιάζει από τους καπνούς και μόνο ή λάβα που ξερνάει συνέχεια τό ήφαίστειο, διακρίνεται σαν μιá πύρινη γλώσσα, που κατακυλάει στις πλαγιές και πλησιάζει τό χωριό των Μπαμπάϊ, όπου έχουν αποκλειστή οί ήρωές μας.

Βαδίζουν τώρα και οί τέσσαρις στα τυφλά, χωρίς να ξέρουν που βαδίζουν και τι θ' άνταμώσουν μπροστά τους. Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να πέσουν στο βάραθρο καιμιάς τάφρου και να βρουν οίκτηρό θάνατο από τα άέρια και τη μεγάλη θερμότητα που επικρατεί εκεί μέσα.

Είναι τόσο δύσκολη ή θέσις τους που ούτε ό Μπουτάτα, δέν έχει άρεξι να πη τά... περίφημα άστειά του. Έχει πιάσει τόν Μπαγιόκο από τό χέρι και βαδίζουν σκουντου-

φλώντας, τότε ὄρθιοι καὶ πότε μὲ τὰ τέσσερα, πίσω ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ ποὺ τοὺς φωνάζει κάθε τόσο γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσουν.

Ξαφνικά, μιὰ καινούργια ἔκρηξι δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα σὰ νὰ ἔσκασαν πολλές ἀτομικὲς βόμβες μαζί. Τὸ βουνὸ τι νάζεται στὸν ἄέρα, πέτρες καὶ χώματα, μαζί μὲ καφτὴ λάβα ἐκσφειδονίζονται παλλὰ χιλιάμετρα μακριὰ καὶ ὅλη ἡ γύρω περιοχὴ μεταβάλλεται σὲ ἀληθινὴ κόλασι.

Ὁ Ταιμπόρ, μὲ τὴ Ζολάν στὴν ἀγκυαλιά του, πέφτει κάτω καὶ ἐπάνω του σκοντάφτουν οἱ δυὸ ἀράπηδες. Ὡσπου νὰ σηκωθοῦν, χώματα καὶ πέτρες σωριάζονται μὲ ὁρμὴ πάνω τους καὶ τοὺς σκεπάζουν καὶ ὅλο τοὺς σκεπάζουν...

Κρατάει στὴν ἀγκυαλιά του τὸ ἀναίσθητο κορίτσι καὶ προσπαθεῖ νὰ φύγει.

Ο ΦΟΒΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΕ ΚΑΛΟΙ...

ΤΑ ΠΟΔΙΑ τοῦ Τίπο - Τίπο, τοῦ κωμικοῦ καὶ φοβητσιάρη Ἰνδοῦ, χτυποῦν στὴν πλάτη του. Τρέχει κι' ὅλο τρέχει καὶ σὲ κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνάει ἀπομαικρύνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κολάσεως. Οὔτε ξέρει τί ἔγιναν οἱ συντροφοί του. Καθὼς ὅμως βλέπει τὸ βουνὸ νὰ διαλύεται καὶ νὰ σκορπίζει ὀλόγυρα, καταλαβαίνει πὼς θὰ ἱβήκαν οἱ κτὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες, τὰ χώματα καὶ τὴν πύρινη λάβα.

— Τυχερὸς ἦμουνά!, μουρμουρίζει κάθε τόσο. Νὰ ποὺ ὁ φόβος μοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Τίπο - Τίπο, εἶσαι πολὺ ἐξυπνος κι' ἄς σὲ νομίζουν οἱ ἄλλοι χαζό. Τὶ κατάλαβαν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ ἀνδρεῖοι ποὺ ἔμειναν πίσω; Αἰωνία τους ἡ μνήμη! Μπράβο Τίπο - Τίπο. Τρέξε ἀκόμη πιὸ γρήγορα μὴ σοῦ ἔρθῃ καμμιὰ πέτρα στὸ κεφάλι. Πιὸ γρήγορα ἀκόμη!

Καὶ τρέχει, τρέχει, περνάει ζούγκλες, διασχίζει ἔρημα μέρη κι' ὅλο τρέχει, ὥσπου καμμιὰ φορὰ, πέφτει λιπόθυμος ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο!

Ὅταν ξυπνάει, τρώει μαρικοὺς καρπούς ποὺ κρέμονται ἀπὸ ἓνα δέντρο, πίνει νερό κι' ἀρχίζει πάλι τὸ τρέξιμο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ ἀδύνατου Ἰνδοῦ ἔχουν φτερά. Συλλογίζεται τὰ ἄγρια θηρία τῆς ζούγκλας καὶ ὁ φόβος τοῦ δίνει δύναμι νὰ τρέχῃ.

Όταν νυχτώνη, κουρνιάζει πάνω σ' ένα δέντρο μὰ ἀπὸ τὸ φόβο του δὲν κατορθώνει νὰ κλείσῃ μάτι. Τὸ πρωῒ, βλέπει πὼς βρίσκεται κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο ποτάμι καὶ πὼς στο ποτάμι αὐτὸ ὑπάρχουν μερικὰ ἐγκαταλειμμένα μονόξυλα.

Τίπο - Τίπο κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο, φθάνει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, μπαίνει σ' ἓνα μονόξυλο καὶ ἀφήνει νὰ τὸν παραισύρη τὸ δυνατὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Στὶς ὄχθες του, πολλές φορές, ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς βλέπει μερικοὺς κροκόδειλους καὶ... τὸν πιάει πέντε - πέντε! Λιποθυμᾷ τότε ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ἔτσι ...ἀποφεύγει τὸν κίνδυνο.

Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ταξιδεύει στὸ μονόξυλο ὁ Τίπο-Τίπο καὶ ὁλόκληρο τὸ βράδυ. Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει πάρει μαζί του μερικὰ φρούτα γιὰ νὰ χορταίνει τὴν πείνα του κι' εὐτυχῶς ποὺ τὸ ποτάμι κυλάει ὁμαλὰ καὶ δὲν ἔχει καταρράκτες. Ἔτσι, τὸ ἄλλο πρωῒ, ἀντικρύνει μπροστά του τὴν ἀπέραντη θάλασσα!

Στὶς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ, ὑπάρχουν μερικὲς ψαρόβαρκες. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ὁ Τίπο-Τίπο βρίσκει ἓνα βαρελάκι μὲ νερὸ καὶ ἀρκετὰ τροφίμα.

— Θὰ μπῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα, σκέφτεται, καὶ θὰ φθάσω στὴν πατρίδα μου!

Καί, χωρὶς δισταγμὸ, μπαίνει στὴν ξένη βάρκα καὶ τραβάει κουπί. Σὲ λίγο ξανανοίγεται στὸν ἥρεμο ὠκεανό...

Ταξιδεύει καβάλλα σ' ἓναν πελώριο ἐλέφαντα.

Μιὰ παροιμία λέει πὼς ἡ τύχη βοηθάει τοὺς τολμηροὺς. Στὴν περίπτωση τοῦ Τίπο - Τίπο μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ τύχη βοηθάει καὶ τοὺς... χαζούς! Γιατί, μόνο ἓνας χαζὸς θὰ ἔμπαινε σὲ μιὰ βάρκα γιὰ νὰ τὸν πιάη ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ στὶς Ἰνδίες!

Κι' ὅμως ὁ Τίπο - Τίπο, τὰ κατάφερε. Τρία μερόνυχτα τὰ κύματα ἀνεβοκατέβαζαν τὸ καρυδότσουφλό του. Πολλὲς φορές ἡ βάρκα κινδύνεψε νὰ ἀναποδογυριστῇ. Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ ἥρωάς μας πάλεψε σὸν θαλασσόλυκος. Ὅχι, γιατί ἀπὸ τὸν φόβο του, τὸν περισσότερο καιρὸ ἦταν λιποθυμισμένος. Τὸν βοήθησε ὅμως ἡ τύχη κι' ἔτσι, τὸ πρωῒνὸ τῆς τετάρτης ἡμέρας ἡ βάρκα ἄραξε σὲ μιὰ ἀκτὴ τῶν Ἰνδιῶν.

‘Ο Τίπο- Τίπο, που δὲν ἔχει ιδέα ἀπὸ γεωγραφία, οὐτε κατάλαβε σὲ ποιοῦ μέρος βγῆκε. Ἄφησε τὴν βάρκα καὶ ἀρχισε πάλι τὸν ποδαρόδρομο ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα.

Μά, στάθηκε πάλι τυχερός. Καθὼς ἔμπαινε σὲ ἓνα ξέφωτο, βρέθηκε μπροστὰ σ’ ἓναν μαῦρο λύκο. Τὸ νὰ βρεθῆς βέβαια μπροστὰ σ’ ἓναν λύκο, στὴ μέση τῆς ζούγκλας, καὶ νὰ φοβάσαι ὅπως ὁ ἥρωάς μας, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πῇ τύχη. Κι’ ὅμως, ἡ συνάντησι αὐτὴ τοῦ κωμικοῦ καὶ φοβητσιάρη ἥρωά μας μὲ τὸ λύκο, στάθηκε ἀφορμὴ νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα καὶ ἀσφαλισμένος ἀπὸ κάθε κίνδυνο, στὸν προορισμό του.

Βλέποντας τὸ λύκο, ἔμεινε μαριμαρωμένος σὰν μιὰ στήλη ἄλατος! Δὲν βρῆκε τὴ δύναμι οὔτε νὰ λιποθυμήσῃ!

— Θε... θε... θεούλη μου, ψιθύρισε μονάχα, αἰ... αἰ... ωνία ἢ μνήμη τοῦ Τίπο - Τίπο!

Τὸ ἄγριο καὶ αἱμοδόρο θηρίο βλέποντας τὸ θῦμα του σὲ ἀπόστασι πενήντα βημάτων περίπου, ἐτοιμάστηκε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του.

— Βοήθεια!, φώναξε τότε μ’ ὅλη του τὴ δύναμι ὁ Τίπο - Τίπο. Βοήθεια!

Ἡ φωνὴ του, λὲς καὶ ἐξαγρίωσε περισσότερο τὸ λύκο. Τὰ μάτια του ἀστράψαν ἄγρια, ἀνοίξε τὸ στόμα του μὲ τὰ κοφτερά καὶ μακρυὰ του δόντια καὶ ὤρμησε ἀκάθεκτος.

‘Ο Τίπο - Τίπο βρῆκε τὸ

κουράγιο ν’ ἀρπαιχθῇ ἀπὸ τὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου, νὰ κουρνιάσῃ ἐπάνω σ’ αὐτό, νὰ φωνάξῃ γι’ ἄλλη ‘μιὰ φορὰ βοήθεια καὶ... νὰ λιποθυμήσῃ.

Ποιὸς θὰ μπορούσε ν’ ἀκούσῃ τὸν Τίπο - Τίπο μέσα σ’ αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ τῆς ζούγκλας; Κι’ ὅμως, κάποιος βρέθηκε ν’ ἀκούσῃ τὴ φωνή του καὶ νὰ τὴ γνωρίσῃ. Κι’ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἦταν ἄνθρωπος ἀλλὰ ἓνας ἄσπιρος ἐλέφαντας ποὺ ἔτυχε νὰ βόσκη σ’ ἓνα διπλανὸ ξέφωτο.

‘Ο ἐλέφαντας αὐτὸς εἶχε μεγάλες φιλίες μὲ τὸν Τίπο-Τίπο καὶ πολλές φορές τὸ κωμικὸ παιδί καὶ ὁ καινούργιος ἥρωάς μας, ὁ Σάντρο, ζητοῦν τὴ βοήθειά του καὶ ἀνεβαίνουν στὴν πλάτη του γιὰ νὰ διανύσουν μεγάλες ἀποστάσεις.

Ἔτσι, ὅταν ὁ ἐλέφαντας ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, ἀφήνει τὴ βοσκὴ καὶ τρέχει κοντά του. Φθάνοντας στὸ ξέφωτο ὅπου βρίσκεται ὁ Τίπο-Τίπο μὲ τὸν λύκο, βλέπει τὸ μαῦρο θηρίο νὰ ἔχη στηρίξει τὰ μπροστινὰ πόδια του στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ νὰ κυττάζῃ ψηλά.

‘Ο ἔξυπνος ἐλέφαντας διακρίνει τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ παιδιοῦ ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ καταλαβαίνει πὼς κινδυνεύει ἀπὸ τὸ λύκο. Ἀφωσιωμένο καθὼς εἶναι τὸ αἱμοδόρο θηρίο μὲ τὸ νὰ κυττάζῃ τὴ λεία του, δὲν βλέπει τὸν ἐλέφαντα ποὺ τὸν ζυγώνει. Ἔτσι, ὁ τελευταῖος, ἀ-

πλώνει τὴ μακρυὰ προβοσκίδα του καὶ ἀρπάζει τὸ λύκο ἀπὸ τὴ μέση.

Ἀκολουθεῖ τότε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπίστευτες σκηνές ποὺ σπάνια μπορεῖ νὰ τὶς συναντήσης στὴ ζούγκλα. Ἡ προβοσκίδα σηκώνεται ψηλὰ μὲ τὸν αἰχμάλωτο λύκο ποὺ τινάζει μάτια τὰ πόδια του γιὰ νὰ ξεφύγῃ, κι' ὕστερα κατεβαίνει μὲ ὀρμή, ἀκουμπώντας σχεδὸν ἐπὶ τὴ γῆ. Αὐτὸ γίνεται πολλές φορές καὶ ὁ λύκος ποὺ χτυπάει στὴ γῆ, ἀπὸ τὸ δεύτερο κιόλας χτύπημα εἶναι νεκρὸς...

Ὁ Τίπο - Τίπο, ἄνοιξε κάποιον φανὸ τὰ μάτια του. Θυμήθηκε τότε τὸ τοῦ συνέβαινε ἔρριξε ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ... εἶδε τὸ λύκο νεκρὸ καὶ ἓναν ἄσπρο ἐλέφαντα κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο!

— Γκόγιο!, οὐρλιαξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ ἥρωάς μας.

Ὁ ἐλέφαντας τὸν γνώρισε καὶ τεντώνοντας τὴ μακρυὰ προβοσκίδα του τὸν ἀνέβασε στὴν πλάτη του.

— Ἐμπρός, Γκόγιο!, ἔκανε ὁ Τίπο - Τίπο. Πήγαινε μὲ στὸν Σάντρο, Γκόγιο!

Ὁ ἐλέφαντας ξεκίνησε ὑπάκουα, κουβαλώντας στὴν πλάτη του τὸ παιδί ποὺ ἡ τύχη τὸ βοήθησε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, ὕστερα ἀπὸ ἓνα μεγάλο ταξίδι ὅπου γνώρισε ἀπίθανες καὶ τρομακτικὲς περιπέτειες.

Μὰ, οἱ περιπέτειες γιὰ τὸν ...ἄνδρῆ Τίπο - Τίπο, δὲν τελείωσαν... Ἀπὸ τὸ ἐπόμενο τεύχος θὰ τὸν θαυμάσουμε σὲ καινούργιες περιπέτειες μαζί μὲ τὸν θρυλικὸ ἀφέντη του, τὸν Σάντρο!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

- 1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας
- 2) Ἡ κρύπτη τῶν θησαυρῶν
- 3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου
- 4) Τὸ μαῦρο διαμάντι
- 5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς
- 6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Τάμ-Τάμ
- 7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν
- 8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας
- 9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο
- 10) Μονομαχία δεινοσαύρων
- 11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης
- 12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων
- 13) Τὸ κόκκινο χαλάζι
- 14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν πρελλῶν
- 15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος

- 16) Τὸ ναικωμένο μαιμούθ
- 17) Μονομαχία μέχρι θανάτου
- 18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος
- 19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
- 20) Κατακόμδη τῶν κολασιμένων
- 21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
- 22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
- 23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
- 24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν
- 25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
- 26) Ὁ μαῦρος θλεθρος
- 27) Ἡ Τσίτα θριαμβεῖ
- 28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
- 29) Ἡ κολασιμένη Κοιλιάδα
- 30) Χαταροῦ
- 31) Ὁ ὄρκος τοῦ Ταμπόρ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—Άρ. 32—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 22
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 33, ὁ «ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ»

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΟΣ

δημοσιεύει τὴν καταπληκτικὴ καὶ ἀσύγκριτη περιπέτειά
του, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

ΣΑΝΤΡΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Άπὸ τὸ τεύχος αὐτό, οἱ χιλιάδες ἀναγνώστες τοῦ «ΜΙ-
ΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» θὰ γνωρίσουν τὸν καινούργιο ἥρωά μας,
τὸν ΣΑΝΤΡΟ, τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς Ἰνδικῆς ζούγκλας ποῦ,
μαζὶ μὲ τὸν ...ἀνδρεῖο καί... ἀνίκητο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ, θὰ
σὰς χαρίσουν καινούργιες καὶ ἄφθαστες συγκινήσεις.

Θὰ χάσῃ πολλὰ ὅποιος δὲν παρακολουθήσῃ τὴ νέα
αὐτὴ ἐξόρμησι τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ», ὅπου ἡ μία πε-
ριπέτεια συναγωνίζεται τὴν ἄλλη, σὲ δράσι, σὲ ἀγωνία, σὲ
ἥρωϊσμούς, σὲ δραματικὰ καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια. Ζούγκλες,
ἄγρια θηρία, μαχαραγιάδες, δολοπλοκίες, φακίρηδες, καὶ
τόσα ἄλλα ἀκόμη, θὰ παρελάσουν στὶς σελίδες τοῦ «ΜΙ-
ΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ», μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν καινούργιο καὶ θρυ-
λικὸ ἥρωά μας τὸν

ΣΑΝΤΡΟ

καὶ τὸν ἀχώριστο καὶ παλληκαρῶ κωμικὸ σύντροφό του τὸν

ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΣΕ ΛΙΓΟ... Ο ΕΧΘΡΟΣ
ΠΑΡΕΔΟΘΗ. ΜΑΣ ΕΙΣΩΣΕΙ
ΑΝΘΡΩΠΕ ΤΗΣ ΓΗΣ.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ
ΝΑ ΣΕ ΣΤΕΙΛΟΥ-
ΜΕ ΣΤΗ
ΓΗ!

ΜΗΝ
ΞΕΧΙΝΑΤΕ
ΟΤΙ
ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΜΕ ΣΤΕΙ-
ΛΕΤΕ ΣΤΗ ΣΑ-
ΡΑΤΟΓΚΑ!

ΣΤΗ ΓΗ...

ΝΤΑΝ! ΤΙ ΕΓΙ-
ΝΕΙΣ;

ΜΑ, ΠΗΓΑ
ΣΤΟΝ ΑΡΗ, ΒΕ-
ΒΑΙΑ, ΟΠΩΣ ΣΟΥ
ΕΙΠΑ!

ΝΟΜΙΖΕΙ ΠΩΣ ΤΟΝ
ΠΕΙΡΑΖΩ! ΜΗ, ΕΚΕΙ
ΗΜΟΥΝ, ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ;

